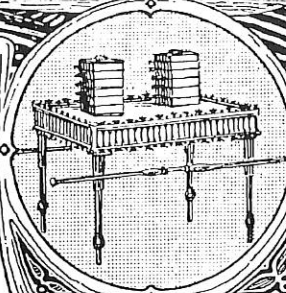
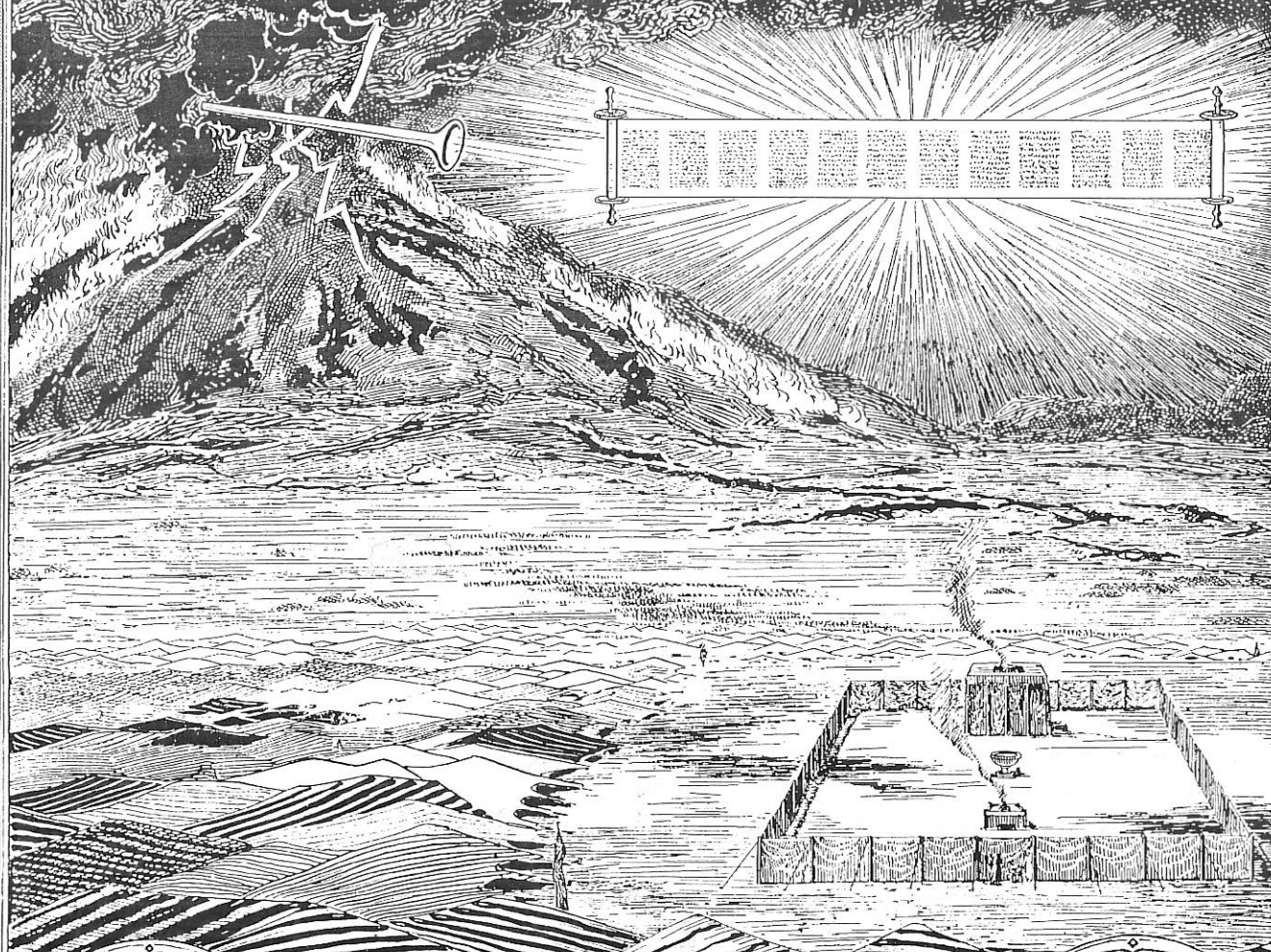

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

"... Avinėlis atplėšė septintąjį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ* MISIONIERINIS JUDĖJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RAŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

MŪSŲ DEVIZAS ŠIEMS METAMS

"Tad mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visa savo jėga" (Mk 12:30 [A.J.2]).

ŠIOJE eilutėje yra kalbama apie pareigos meilę ir apie nesavanaudišką meilę. Graikų kalbos veiksmazodis ἀγαπάω [agapaō], verčiamas "mylėsi". Šis žodis yra giminingas daiktavardžiui ἀγάπη [agape], kuris yra užrašytas 2Kor 5:14 ir verčiamas taip: "Nes Kristaus meilė priverčia mus..." [A. J. 2], "Kristaus meilė valdo mus..." [K.B.] ir "Kristaus meilė verčia mus..." [J.J.S.]. Žodžio "agape" reikšmė susieta su nesavanaudiška meile, gera valia, kuri kyla ne vien tik iš pareigos jausmo, bet remiasi Dievo teisingumo principais, kuriuos mes pamėgome. Pareigos meilė visada turi tam tikrą dalį natūralaus savanaudiškumo, bet neuodėmingo. Šia meilės rūšimi mes mylime Dievą už visą mums teikiamą gėrį. Na, o jei kalbėti apie nesavanaudišką besąlygišką meilę, tai mes Dievą mylime ne vien už suteiktą gėrį, bet ir už gėrio principus, kurių Jis yra Autoriumi. Tokia meilė Dievui neturi būti priklausoma nuo kokių nors pasireiškiančių savanaudiškų motyvų, suinteresuotumo ar aplinkybių. Besąlygiška meile mes domimės kitais, pamiršdami save kitų labui. Toks meilės jausmas išreikštas žodžiu "meilė". "Bet jei neturėčiau meilės, būčiau žvangas gongas ar skambą cimbolai" 1Kor 13:1[A.J.2].

Teisingumas bei pareigos meilė yra nesavanaudiškos meilės pamatas. Lygiai kaip mes negalime pastatyti namo, jei giliai neįleisime pamato, taip, be abejo negalime išsiugdyti nesavanaudiškos meilės, jei prieš tai neturėsime teisingumo, kadangi tai

yra besąlygiškos meilės pamatas. Nesavanaudiška meilė ir pareigos meilė kartu paėmus yra tai, kas palanku Tiesai ir Tiesos Dvasiai, veikiant pareigos jausmui. Šios dvi geros valios kryptys yra artimos tarpusavyje ir abi mums yra būtinos tobulinant pareigos meilę bei teisingumą, kuris yra besąlygiškos meilės pamatu, kad taptume tinkami amžinam gyvenimui. Dabartiniu metu Dievui pasišventę žmonės davė pažadą, jog bus numirę savo ir pasaulio valiai, o gyvi Dievui. Pažadas Dievui padidino jų atsakomybę, skatindamas ugdyti besąlygišką meilę - neturintį savo interesų. Jau

dabar tie žmonės turėtų išsiugdyti nesavanaudišką meilę bent iki tam tikros ribos, nors ir nepasiektų tobulumo. Kadangi pasišventimas iki mirties ir pilnas atsidavimas Dievo valiai yra daugiau nei reikia pagal teisingumą ar pareigos meilę, tai tuo duodama dar privilegija ugdyti besąlygišką meilę. Todėl, jeigu žmonės yra ištikimi Dievui, jie neišvengiamai savyje ugdo nesavanaudišką meilę, nors ir ne iki pilno tobulumo.

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"	
1Petro 1:12 [J.J.S.]	
II Dalis 1998,	Nr. 2.
BALANDIS-BIRŽELIS	
(m.c. 1998 - nuo Adomo 6126)	
TURINYS	
Mūsų devizas šiems metams	74
Augimas malone ir pažinimu	75
Krikštas ir krikšto simbolis	75
"Jonas krikštijo atgailos krikštu"	77
Krikštas į mirtį	79
Ar krikštas vandenyje yra būtinas?	80
Biblinė vandens krikšto forma	81
Kas gali būti pakrikštytas?	82
Kas gali krikštyti?	82
Krikšto simbolio atlikimo būdas	82
Atsakymai į klausimus apie krikštą	83
Krikštas Šventąja Dvasia ir ugnimi	84
Gimimas iš vandens ir dvasios	84
Pasišventimo pavyzdys - istorija apie Mariją	
Jones ir Biblija	86
"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JĖZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.]	

Iš dabartiniu metu pasišventusių žmonių, kurie dar nebandomi amžinam gyvenimui, nerūkalaujama išsiugdyti nesavanaudišką meilę iki pilno tobulumo. Bet tuo nenorime pasakyti, kad jie turėtų ugdyti dabar nebandomą meilės rūšį, nors kai kurie ugdo ir tai padės jiems gauti aukštesnį apdovanojimą Karalystės metu, negu tiems, kurie jos neturės išugdę. Dievas, matyt, dabar nesiunčia tokių išbandymų (kaip anksčiau Bažnyčiai), kad žmonės išsiugdytų nesavanaudišką meilę net iki tobulumo. Tačiau Dievas leidžia tos rūšies išbandymus, kuriais būtų galima ištirti jų tikėjimą ir atsidavimą teisingumui, kad tas juos paruoštų kunigaikščių ir jų padėjėjų pareigoms, o taip pat ir visus kitus, kurių nesavanaudiška meilė bus dar išbandyta.

AUGIMAS MALONE IR PAŽINIMU

Tobulėjimas priklauso nuo to, kiek augame pažinimu, tiek turėtume augti ir malone (2Pet 3:18), vidiniai besikeisdami. Apaštalas pataria: **“Bet persikeiskite savo dvasios atnaujinimu, kad jūs galėtumėte ištirti, kas yra Dievo valia, kas yra gera, Dievui patinkama ir tobula”** (Rom 12:2[A.J.]). Taip pastoviai vis atsinaujindami, kaskart labiau “prasiplečiame” (2Kor 6:13 [A.J.]) savo dvasia tiek, kiek vertiname teisingumo bei šventumo principus. Kuo daugiau vertiname Dievo charakterio savybes, tuo daugiau Dievo gerų principų išugdome savyje. Visuma gerų principų yra Dievuje ir per juos Dievas apsieiškia mūsų supratimo akims. Tokiu būdu, atsivėrus mūsų supratimo akims, kaskart vis daugiau atsinaujiname, augdami nesavanaudiška meile Dievui, kuri remiasi Dievo teisingumo ir šventumo pamėgimu. Nesavanaudiška meilė yra daugiau nei teisingumo ir pareigos meilės jausmas.

Teisingumo ir pareigos meilės jausmas, įvertinant Dievo ir Kristaus charakterio bruožus, pastoviai gilėja, net ir tuomet, kai iki galo nesugebame **“suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranaoksta pažinimą... (Ef 3:18,19[K.B.]).** Pamė-

gę Dievo teisingumo ir šventumo principus kas kart vis daugiau vertiname, ne tik dėl gėrio, kurį Jis mums padarė, bet ypač vertiname Dievą ir Kristų dėl jų charakterio bruožų. Taigi, mūsų meilė Dievui, Jo Planui ir teisei prasideda nuo pagarbos Jo garbingiems bruožams, nuo išpaireigojimo teisingumui, nuo pareigos mylėti Dievą ir Kristų. Atsidėkodami už Tėvo ir Sūnaus geradarystes, pasieksime besąlygiškos meilės lygį, viską vertinant ne vien dėl geradarysčių, bet ir dėl Tėvo ir Sūnaus garbingumo bei šventumo. Nes vertinimas priklauso nuo to, kiek įsigiliname ir kiek suvokiame Jų garbingo charakterio malones, tiek giliau Juos mylime, aukštiname ir garbiname.

Pamėgę Dievo teisingumo ir šventumo principus, mes pamilome Jį iš visos širdies, proto, sielos ir jėgų, nes likome širdies vienybėje su šventais Dievo principais mūsų žodžiuose ir darbuose. Mes reiškiamo pritarimą Dievo teisingumo ir šventumo principams, nors juos klaidingai vertino ir vertina puolę angelai, silpni, neišmanantys ir blogi žmonės. Pagaliau mūsų džiaugsmą ir palankumą pilnai išreiškiamo mūsų visomis galiomis, atremdami išpuolius prieš garbingą Dievo ir Kristaus charakterį, prisidėdami prie Jų vykdomo pasaulio gelbėjimo darbo. Besąlygiška meilė reiškia palankumą Dievo teisingumo principams, todėl mūsų pareiga yra mylėti Dievą iš visos širdies, proto, sielos ir jėgų. Žodis agapao iš aukščiau minėtos eilutės nurodo, kad mūsų meilė Dievui ir Kristui kyla iš besąlygiškos meilės šventiems asmenybės principams. Mes pamilome Tėvą ir Kristų už jų garbingus ir šventus charakterio bruožus.

Todėl būkime ne vien dėkingi mūsų tikėjimu, viltimi, meile, bet ir mūsų paklusnumu, ištesėdami pasišventimą. **“Pripažinkite Viešpačiui šlovę, derančią Jo vardui; pagarbinkite Viešpatį šventumo grožyje (Ps 29:2 [K.B.]).** Mylėkime mūsų Dangiskąjį Tėvą ir mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų pareigos meile, lygiai tiek pat ir nesavanaudiška meile. Tegul Dievas palaimina mus šia eilute, padėdamas išugdyti gilesnę meilę Dangiskajam Tėvui ir Jo Sūnui Jėzui Kristui.

TP' 98,27 PT'98,4

KRIKŠTAS IR KRIKŠTO SIMBOLIS

JĖZUS ir Jo mokiniai krikštijosi ir kvietė savo pasekėjus krikštytis. Krikšto apeigoms buvo reikalingas vanduo. Tokių apeigų niekas negali paneigti, nes jos pabrėžiamos Naujajame Testamente. Krikštijama buvo ne tik mūsų Viešpaties misijos metu, nuo simbolinės žydų amžiaus pjūties pradžios, bet ir Evangelijos amžiuje, po Šventosios Dvasios atsiuntimo.

Apie tai yra užrašyta įvairiose Šventojo Rašto vietose: **“Kurie mielai priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius sielų”** (Apd 2:41[K.B.]). **“Bet patikėję Pilypu, kuris skelbė Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, ėmė krikštytis vyrai ir moterys”** (Apd 8:12[K.B.]). **“Keliodami toliau, jie privažiavo vandenį. Štai**

vanduo, - tarė eunuchas, - kas gi kliudo man pasikrikštyti? Pilypas tarė: Jei tiki iš visos širdies, tai galima. Tas atsakė: Tikiu, kad Jėzus yra Dievo Sūnus. Jis liepė sustabdyti vežimą, ir jie abu - Pilypas ir eunuchas - išlipę įbrido į vandenį, ir Pilypas jį pakrikštijo" (Apd 8:36-38[K.B.]). "Tuomet Petras tarė: Ar kas galėtų uždrausti pasikrikštyti jiems vandeniu - šiems, kurie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią? Ir jis liepė juos pakrikštyti Viešpaties vardu" (Apd 10:47,48[K.B.]; 9:18; 16:15,33; 18:8; 19:3-5; 22:16).

Kai kurie neteisingai mano, kad krikštas yra žydų Įstatymo apeigų dalis, ir kad jis su kitomis Įstatymo apeigomis užsibaigė ant kryžiaus. Tačiau krikštas nėra žydų Įstatymo dalimi. Susitikimo Palapinės kieme buvo prastuvė, bet ten nebuvo nei šlakstoma, nei panardinama, bet paprasčiausiai apsiplaunama.

Negalime pritarti ir tiems, kurie tvirtina, kad krikštas vandeniu priklausė žydų amžiui. Jie tvirtina, kad Apaštalai krikštijo tik pradžioje, nesuprasdami, kad tikrasis krikštas buvo krikštas Šventąja Dvasia, todėl neva klydo, krikštydami vandenyje. Tvirtinama, kad Petras bei dalinai kiti Apaštalai klydo, nevalgydami kartu su neapipjaustytais. Dar pasakojama ir apie Apaštalą Povilą, kuris prisipažįsta neva klydęs, rašydamas: "Ačiū Dievui, kad pas jus daugiau nieko nekrikštijau... (1Kor 1:14-16[K.B.]), lyg krikštas būtų buvęs žmonių priesaku ar doktrina (Kol 2:20-22). Tuo būdu pateikiami neva įrodymai, kuriuose daugelis nepastebi klaidingų prielaidų. Tai yra todėl, kad buvo tyrinėta skubotai ir paviršutiniškai, pasinaudojant blogai suprastomis eilutėmis, o išvados darytos neatsižvelgiant į kontekstą, todėl mokymas apie krikštą yra blogai supertas.

Jau aiškinomės, kad krikštas nebuvo Įstatymo Sandoros dalimi, kuris buvo užbaigtas ir neteko vertės ant kryžiaus tiems žydams, kurie tikėjo Kristumi, "nes Įstatymo pabaiga - Kristus" (Rom 10:4[K.B.]). Didelė klaida yra krikštą - Malonės Sandoros simbolį - priskirti žydų Įstatymo Sandoros priesakams "Neliesk! Neragauk! Neimk!" (Kol 2:21). Dar kitoje eilutėje Apaštalas Povilas nurodo nuostatas, kurios riboja jų (žydų) laisvę: "Jis ištrynė skolos raštą su mus kaltinančiais reikalavimais, raštą, kuris buvo prieš mus, ir panaikino jį, prikaldamas prie kryžiaus" (Kol 2:14 [K.B.]). Ar krikštą galima priskirti prie tų "nuostatų"? Papildomos Įstatymo nuostatos, kurios riboja žydų laisvę, apie kurias kalba Apaštalas - tai apeigos ir pasninkai, jaunačio šventės ir savaitės, švirių ir nešvirių gyvulių vartojimas maistui, nuostatos rūbams, kad negalima austi sumaišius linus su vilna, ir t.t. Prie šių papildomų nuostatų nepriskiriami pradiniai

Mozės nurodymai, o tik vėlesnieji, kurie palaiptui buvo įvedami "į Mozės krasę atsėdusių Rašto žinovų" (Mt 23:2 [K.B.]). Tos nuostatos ir apeigos tapo komplikuoju ir netinkamų raštų rinkiniu, ir tie, kurie bandė tai pildyti, užsikrovė sau vergijos jungą. Mūsų Viešpats apie jį paaiškino: "Jie riša sunkias nepašamas naštas ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nei pirštu pajudinti" (Mt 23:4[K.B.]). Tiems patiems žmonėms Jėzus vietoje Įstatymo suteikė malonę, juos kviesdamas: "Ateikite pas mane visi, kurie vargate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu" (Mt 11:28[K.B.]). Tai vienintelis gyvenimo kelias. Jie buvo slegiami bereikšmėmis nesuskaitomomis nuostatomis, o dėl žmonių silpnybių tai negalėjo duoti jokios naudos, vien tik jų apsunkinimą ir nuvarginimą. Todėl Jėzus tęsia: "Imkite ant savęs mano jungą (ne savo mokytojų) ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą" (Mt 11:29 [K.B.]).

Krikšto negalime vadinti vėlesniųjų nuostatų dalimi. Apaštalas rašo: "Su Juo (Kristumi) buvote palaidoti krikšte, (tai simbolizuoja panardinimas vandenyje), kuriame jūs buvote ir prikelti (tai simbolizuoja pakėlimas iš vandens), tikėdami jėga Dievo, prikėlusio Jį iš numirusių" (Kol 2:12[K.B.]). Taigi žydai, būvę Įstatymo Sandoroje, simboliškai mirė jos vykdymui ir tapo laisvi nuo nuostatų. Iš to yra aišku, kad krikštas nėra Įstatymo dalis. Tiems, kurie tvirtina, kad krikštas - ne Evangelijos amžiaus dalis, bet užsibaigė ant kryžiaus, primename, kad Jėzus po prikėlimo keturiasdešimt dienų prieš įžengiant į dangų mokė apie naują Evangelijos amžiaus laikotarpį, ypač pabrėždamas krikštą - išorinį paliudijimo simbolį, kuriuo tikintieji viešai Jį išpažindavo. "Todėl eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami juos laikytis viso, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio (amžiaus) pabaigos. Amen" (Mt 28:19,20[K.B.]).

Tuos, kurie mano, kad tikrasis krikštas yra Šventosios Dvasios krikštas, o ne vandens, turėtų įtikinti Viešpaties Žodžiai: "Eikite..., krikštydami juos". Kokiu būdu Jo mokiniai galėjo krikštyti Šventąją Dvasią, jeigu tai gali tik Dievas? "Nes Jonas krikštijo vandeniu, o jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia" (Apd 1:5[K.B.]). Viešpats savo pasekėjus įpareigojo ne tik mokyti visas tautas, kad įtikėjusieji būtų Dievo pakrikštyti Šventąja Dvasia, bet ir krikštyti, nes tuomet dėl ko yra aiškūs pamokymai, kaip atlikti krikštą? Jėzus mokė: "Todėl eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios var-

du (Jų įgalioti)". Yra aišku, kad mūsų Viešpats mokė apie krikštą vandenyje, kuris yra simboliu tikro krikšto į mirtį. Nieko mes negalime nuveikti už kitus, kaip tik juos pamokyti ir pakrikštyti vandenyje. Mes negalime tikėti už kitus, negalime priversi tikėti. Mes negalime pasišvesti vietoje kitų, negalime jų priversti pasišventimui. Mes galime tik mokyti, o kai jie įtikės ir patys pasišvės, mes galime juos pakrikštyti vandenyje. Tai darydami jie paliudija savo tikėjimą Kristaus mirtimi ir prikėlimu, o taip pat paliudija savo nutarimą būti mirusiais sau ir pasauliui, o gyvais Dievui, kad tinkamu metu turėtų dalį prikėlime iš numirusių.

KODĖL APAŠTALAS POVILAS VENGĖ KRIKŠTYTI?

Aptarkime 1Kor 1:11-17. 1Kor 1:14,15 [K.B.] - **Ačiū Dievui, kad pas jus nieko daugiau nekrikštijau, išskyrus Krispą ir Gajų, kad niekas nesakytų, jog aš krikštiju savo paties vardu.**

Kodėl Apaštalas dėkojo Dievui, kad tik keltą Korinto Bažnyčioje pakrikštijo? Gal jis tuo norėjo pasakyti, jog su laiku tapo išmintingesniu ir dabar to nedarytų, nors Viešpats savo mokiniams yra įsakęs: **"Eikite tad ir padarykite mokytiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios dvasios, mokydami juos laikyti visa, ką aš esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos"** (Mt 28:19-20[A.J.]). Kad suprastume, kodėl Apaštalas buvo patenkintas tuo, jog mažai pakrikštijo žmonių Korinto Bažnyčioje, turėtume perskaityti visą laišką korintiečiams ir suvokti Apaštalo mintį. Jis sužinojo, kad Korinto susirinkimas susiskaldęs grupelėmis. Jis rašo: **"Turiu omenyje tai, kad iš jūsų yra tokių, kurie sako: Aš esu Pauliaus, aš - Apolio, aš - Kefo, o aš - Kristaus. Argi Kristus padalintas? Argi Paulius buvo už jus nukryžiuotas? Argi vardan Pauliaus buvote pakrikštyti?"** (1Kor 1:12,13[K.B.]). Jis buvo tikras, kad nedavė progos jų susiskaldymui. Taip pat jis niekam nepatarė vadintis jo vardu, jis rašo: **"Todėl niekas negali pasakyti, jog jūs buvote pakrikštyti mano vardu"** (1Kor 1:15 [Č.K.]). Kai kuriems galėjo atrodyti, kad Povilas Korinte įkūrė Dievo susirinkimą, nes dauguma sakė: **"Aš Povilo"**. Povilas nesistengė kitų atversti, kad jie vadintusi poviliečiais, bet kristėjonimis (nuo graikiško žodžio Χριστός Kristus, -Χριστιανούς Apd 11:26). Todėl ir džiaugėsi, kad mažai iš jų yra pakrikštiję. Žinome, kad Apaštalas Povilas buvo silpno regėjimo, bet kaip pamokslininkas buvo gabesnis už kitus. Tai galėjo būti pakankama priežastimi, kad įtikėjusius per jo pamokslą pakrikštydavo kiti. Taip buvo ir Jėzaus laiku. Žmonės

kalbėjo: **"Jo mokinių skaičius labiau auga negu Jono ir Jis gausiau krikštija (nors pats Jėzus nekrikštydavo, tik Jo mokiniai)"**, Jn 4:1-2 [K.B.]. Povilas suprato savo trūkumą krikšto apeigoms atlikti, bet geriau sugebėjo mokyti, todėl padarė sau išvadą: **"Kristus nesiumtė manęs krikštyti, bet Evangelijos skelbti"** (1Kor 1:17[K.B.]). Nors jo paties Raštai patvirtina, jog, kai krikšto apeiga buvo reikalinga, o niekas kitas to patarnavimo negalėjo atlikti, tai nors jam buvo nelengva, bet pakluso Viešpaties paliepimui.

"JONAS KRIKŠTIJO ATGAILOS KRIKŠTU"

Biblijos aprašymuose apie krikštą sužinojome, kad žydų amžiaus pabaigoje krikštijo Jonas Krikštytojas bei kiti. To laiko krikštą vadino **"Jono krikštu"**. Skaitome: **"Paulius... klausė toliau: Koku tad krikštu jūs buvote pakrikštyti? Jie atsakė: "Jono krikštu"**. Supraskime, Jono krikštas buvo tik žydams. Žydai, būdami Įstatymo Sandoroje su Dievu, savo padėtimi skyrėsi nuo pagonių. Apie pagonių padėtį Dievo akivaizdoje skaitome: **"Jūs buvote be Kristaus, atskirti nuo Izraelio bendruomenės, svetimi pažado Sandoroms, be vilties ir be Dievo pasaulyje"** (Ef 2:12 [K.B.]). Tuo tarpu Izraelitai buvo laikomi apvalytais simbolinėmis aukomis, išlaisvintais nuo kalčių ir nuo adominio pasmerkimo, buvo laikomi pasišventusiais Dievui. Per Mozę Dievas jiems sako: **"Taigi dabar, jei paklusite mano balsui ir laikysitės mano Sandoros, būsite ypatinga mano nuosavybė tarp visų tautų... Jūs būsite man kunigų karalystė ir šventa tauta"** (Iš 19:5,6[K.B.]). Jie buvo laikomi tokiais, lyg visi būtų turėję tapti Kristaus "sužadėtine". Izraelitams buvo užtikrinta, kad, kai ateis tikrasis Dievo Avinėlis ir tie, kurie yra tikrai pasišventę - "tikrieji Izraelitai", priėmę "Dievo Avinėlių" ir pripažinę Jo auką už nuodėmę, padarę atgailą, tikrai taps išteisintais, jei tęs savo pasišventimą Dievui. Taigi, tikrai pasišventęs Izraelitas, gyvenęs žydų amžiaus pabaigoje ir pripažinęs Viešpatį esant Dievo Avinėliu, tapusiu tikrąja auka už nuodėmę, o po prikėlimo iš mirusiųjų pasirodžiusiu Dievo akivaizdoje už Bažnyčią, buvo laikomas lyg visada būtų buvęs tikro išteisinimo stovyje, nors iki tol buvo tik užskaitomo simbolinių aukų pagrindu išteisinimo stovyje.

Evangelijos amžiaus pradžioje žydams buvo skelbiama ne taip, kaip pagonims. Pagonims buvo aiškinama: **"Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvusieji toli, per Kristaus kraują tapote artimi. Nes mūsų sutaikinimas yra Jis, iš abiejų (žydų ir pagonių) padaręs viena ir sugriovęs mus skyrusią sieną, savo kūnu panaikinęs priešybę - įsakymų**

Įstatymą su jo potvarkiais, kad iš abiejų sutvertų savyje naują žmogų ir atneštų taiką. Jis viename kūne (Bažnyčioje) abejus sutaikino su Dievu per kryžių, kuriuo ir sugriovė priešišumą. Atėjęs Jis skelbė taiką jums, kurie buvote toli (pagonims), ir kurie buvote arti (žydams), nes per Jį vieni ir kiti galime prieiti prie Tėvo viena Dvasia. Todėl jūs (pagonys) jau nebesate pašaliniai nei svetimšaliai, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai" (Ef 2:13-19[K.B.]). Jūs, kurie buvote priešais, dabar per Jėzaus Kristaus kraujo kainą esate suartėję, todėl turite teisę artėti prie Dievo, sudarant Sandorą su Juo. Todėl ateikite prie Dievo per Kristų, kuris sugriovė žydus ir pagonis skyrusią sieną, neatimdamas žydams malonės, bet visus, ir tikinčius žydus, ir tikinčius pagonis, įvedė į bendrą dangiško pašaukimo malonę.

Žydams Evangelijos amžiaus pradžioje buvo sakoma kitaip: "Jūs esate vaikai pranašų ir tos Sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų tėvais, tardamas Abraomui: Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės giminės. Dievas pirmiausia jums prikėlęs pasiuntė savo tarną Jėzų, kad Jis atneštų jums palaiminimą, nukreipdamas kiekvieną nuo jo nusikaltimų"... Todėl "Petras jiems tarė: 'Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat ir jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas... Ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius sielų'" (Apd 3:25,26; 2:38-41[K.B.]). Prisiminkime, kad Izraelitai buvo pasišventę Dievui, dar būdami Įstatymo Sandoros paveldėtojais. Vienintelė priežastis, kodėl jie iš karto kaip tauta nebuvo perkelti iš simbolinio išteisinimo stovio į tikrąjį, kaip tai įvyko su Apaštalais ir jų pasekėjais, buvo ta, kad dauguma jų nesilaikė Sandoros, todėl kaip tauta nebuvo pasiruošę priimti Jėzų, kaip jiems skirtą Mesiją. "Jis atėjo pas savuosius, ir savięji Jo nepriėmė" (Jn 1:11 [K.B.]). Jie buvo kviečiami atgailauti ir atnaujinti Sandorą su Dievu, pasinaudoti jiems skirtomis privilegijomis, kaip tos Sandoros vaikams. (Nes, "visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais", Jn 1:12[K.B.]). Jie buvo nusidėję tuo, kad pagal savo išgales nesilaikė savo Sandoros su Dievu. Todėl jiems reikėjo paliudyti prieš žmones krikšto - (pasinardinimo) veiksmu, kad atsisako nuodėmingo stovio, simboliškai nuplaudami savo nuodėmes, pasimeldę Jėzaus vardu. Prisiminkime ką Ananijas sakė Povilui: "Tad ko lauki? Kelkis, pasikrikštyk ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamsis Viešpaties vardo!" (Apd 22:16).

Taigi Jono krikštas, nesvarbu ar pats Jonas krikštijo, ar Kristaus mokiniai, buvo skirtas tik

Izraelitams. Jis reiškė atgailą dėl Sandoros sulaužymo ir taip pat vėl sugrįžimą prie tos Sandoros. Krikšto tikslas buvo paruošti tuos, kurie sutiko su jiems skirtu liudijimu ir pakeitė savo gyvenimo būdą, ir tai paliudijo krikštu, tapdami "tikraisiais Izraelitais", o pripažindami Kristų, jie ištikrųjų priartėjo prie Evangelijos amžiaus malonių. Tiems, kurie atsisakė pripažinti Kristų, jiems Jėzus priminė: "Nemanykite, kad Aš jus kaltinsiu Tėvui! Jūsų kaltintojas yra Mozė, į kurį esate savo viltis sudėję. Jeigu jūs tikėtumėte Mozėi, tai tikėtumėte ir manimi, nes jis rašė apie mane... Iš tiesų sakau jums: muitininkai ir paleistuvės pirma jūsų eina į Dievo karalystę. Nes Jonas atėjo pas jus teisumo keliu, bet jūs netikėjote juo. O muitininkai ir paleistuvės juo tikėjo. Bet jūs, tai matydami, nė vėliau neatgailavote ir netikėjote juo" (Jn 5:45-47; Mt 21:31,32[K.B.]). To meto Sandoros vaikams ir žadėtų palaimų paveldėtojams, vandens krikštas reiškė sugrįžimą prie Sandoros, atsisakant nuodėmės, o nuo Kristaus mirties momento krikštas įgavo dar didesnę reikšmę. Juo buvo parodomas tautinės nuodėmės atsisakymas dėl Kristaus nepripažinimo, nukryžiuojant Jį, nes tautos vyresnieji, atstovaujantys tai tautai, laisvanoriškai prisiėmė tą kaltę, sakydami: "Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir ant mūsų vaikų!" (Mt 27:25[K.B.]).

Dėl to Apaštalas Petras jiems priminė: "Tad tvirtai žinokite visi Izraelio namai: Dievas padarė Viešpačiu ir Kristumi tą Jėzų, kurį jūs nukryžiuavote". Kiekvienas tautos narys buvo nusidėjęs šia tautine nuodėme, nukryžiuojant Izraeliui siųstą Mesiją, todėl jie sakė Petrai: "Ką mums daryti, vyrai broliai?". Petras jiems tarė: "Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, (o ypač už dalyvavimą tautinėje nuodėmėje - Mesijo nukryžiovime) ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat ir jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats jūsų Dievas" (Apd 2:36-39 [K.B.]). Tiems, kurie priėmė šį pakvietimą, Jono krikštas vandenyje reiškė ne tik jų asmeninės, bet kartu ir tautinės nuodėmės - Mesijo nukryžiovimo - nuplovimą, bet ir perėjimą nuo Mozės Įstatymo galios ir laiko prie Kristaus Įstatymo galios ir laiko, nes, pripažindami Jėzų tikruoju Mesiju, pripažino Jį esant seniai pažadėtu Mokytoju, Gelbėtoju ir Įstatymo leidėju, svarbesniu nei Mozė, kuris buvo tik Jo simboliu. "Juk Mozė tėvams pasakė: Viešpats, mūsų Dievas, iš jūsų brolių pažadins jums Pranašą kaip mane. Klausykite Jo visame kame, ką tik Jis jums sakys. O kiekviena siela, kuri to Pranašo neklausys, bus išnaikinta iš tautos" (Apd 3:22,23[K.B.]).

Žmonės, kuriems Apaštalas Petras Švento-

sios Dvasios atsiuntimo dieną kalbėjo, buvo žydai, todėl Apaštalas teisingai pasakė jiems: **“Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės”**. Visai nereikia, kad Jono krikštas yra priemonė nuodėmių atleidimui, nes Apaštalas Povilas teigia, kad **“be kraujo praliejimo nėra atleidimo”** (Žyd 9:22[K.B.]). Žydų tauta pagal Dievo Įstatymo tvarką buvo priimama kaip visuma, nes kiekvienais metais buvo aukojamos aukos už visus Izraelitus, kaip tautą, sudarant su jais Įstatymo Sandorą. Tie, kuriems Apaštalas kalbėjo, su Dievu buvo susieti Įstatymo Sandora, buvo išteisinti ir susiderinę su Dievu simbolinių aukų krauju, todėl visi pažadai buvo taikomi tik jiems, o ne pagonims, nes simbolinės aukos jų neapėmė, todėl jie nebuvo susiderinę su Dievu. Taigi ta nuodėmė, kurią Apaštalas patarė simboliškai nuplauti krikštu, buvo ne gimtoji nuodėmė, bet nuodėmė prieš Įstatymo Sandorą ir dar susieta su tautine nuodėme - Mesijo atmetimu. Po krikšto - simbolinio nuplovimo - jie sugrįžo į “tikrų Izraelitų” stovį, įgijo teisę ir privilegiją būti Izraelitais. Jie negalėjo būti jokios kitos tautos nariai.

“ŠAKOS NULAUŽTOŠ TAM, KAD AŠ BŪCIAU ĮSKIEPYTAS”

Apie tai Apaštalas Povilas aiškina, sakydamas, kad Izraelitai buvo to alyvmedžio šakomis, Abraomo pažado dalininkais. Būnant alyvmedžio šakomis jiems nereikėjo būti įskiepytais, o mums, iš prigimties esant pagonimis, privalu būti įskiepytais į alyvmedį. Izraelitai jau seniai bendravo su Dievu, ir vieno, ko trūko, tai jiems dar reikėjo gailėtis dėl savo nuodėmių, simboliškai jas nuplaunant ir taip tampa tinkamomis alyvmedžio šakomis, kurios nebuvo išlaužtos tol, kol neatmetė savo Mesijo Jėzaus. Todėl jie pirmieji gavo ypatingą palaimą Sekminių dienoje. Apaštalas Povilas, kviesdamas atsivertusius pagonis krikštui, labai aiškiai išaiškino skirtumą tarp krikšto žydams nuodėmių atleidimui ir krikšto Jėzaus vardu, kad būtų “įskiepytais” ir taptų šaknies bei alyvmedžio syvų dalininkais - taptų “Kristaus Kūno” dalininkais. Jis aiškina: **“Jonas krikštijo atgailos krikštu, ragindamas žmones (tik žydus) tikėti Tą, kuris ateis po jo, būtent Kristų Jėzų”** (Apd 19:1-6). Lygindamas žydų krikštą ir pagonių krikštą Apaštalas rašo: **“Jeigu kai kurios šakos buvo nulaužtos, o tu - laukinis alyvmedis - esi tarp jų įskiepytas ir tapęs šaknies bei alyvmedžio syvų dalininku, tai nesididžiuok prieš anas šakas!”** (Rom 11:17,18[K.B.]). Būti šaknies bei alyvmedžio syvų dalininkais reiškia tapti Abraomo brangių pažadų dalininkais. **“Jei esame suaukę su Jo mirties paveikslu (panardinime),**

būsime suaukę ir prisikėlimu” (Rom 6:5 [K.B.]). Turėtume pastebėti ir tai, kad žydai dabar neužima tokio išskirtinio stovio. Jeigu Apaštalas dabar jiems kalbėtų, tai kviesdamas prie Kristaus jis jiems pasakytų lygiai tą patį, ką ir pagonims. Kodėl taip? Kas pasikeitė nuo to laiko? Žinome, kad tautinė malonė Izraelitams užsibaigė su Jėzaus mirtimi - paskutinės, 70-tos **“savaitės viduryje”** (Dan 9:27). O asmeniškai malonė žydams, kurios pagonys neturėjo, baigėsi išlaužiant alyvmedžio šakas simbolinės pjūties metu, per tuos trisdešimt trejus metus, iki izraelitai prarado savo valstybingumą 69-siais mūsų eros metais. Nors šakos buvo tikro alyvmedžio šakos, bet išlaužus jas tegalima tik įskiepyti iš naujo, kaip ir laukinio alyvmedžio šakas. Todėl kiekvienas Izraelitas nuo to laiko, tai yra nuo Dievo bausmės įvykimo tai tautai, norėdamas ateiti prie Kristaus gali tą padaryti tik tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir pagonys. Apaštalas aiškina: **“Bet ir anie, jei nepasiliks netikėjime, bus priskiepyti, nes Dievas turi galią ir vėl juos priskiepyti”** (Rom 11:23[K.B.].v.p.).

Viso Evangelijos amžiaus laiku nei vienas, nesvarbu ar tai būtų žydas ar pagonis, netapo “pakviestuoju”, “Kristaus kūnu”, kol pirma netapo tikinčiu, nes kviečiamieji pirma turi būti pripažinę Kristų savo Gelbėtoju ir tikėti Jo pralieto kraujo galia, kad būtų išteisinti nuo visų savo nuodėmių. Tik tokius, bet ne nusidėjėlius, Apaštalas Povilas kvietė aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką. **“Dievo gailestingumu aš prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, - tai jūsų sąmoningas tarnavimas”** (Rom 12:1[K.B.]). Pagal Įstatymą ant Dievo aukuro nepriimdavo gyvulių su trūkumais, o tai simbolizuoja, jog Dievas nepriima netobulų aukų. Tik mūsų Viešpats iš tikrųjų buvo **“šventas, nekaltas, tyras, atskirtas nuo nusidėjėlių”**, tobulu Dievo Avinėliu, paaukotu už mūsų nuodėmes. Tėvas, kai kuriuos kviesdamas prisijungti prie Jėzaus aukos Evangelijos amžiuje, o po to ir prie Jo garbės, priėmė tik tuos, kurių nuodėmės tapo **“skaistesnės už sniegą”** (Rd 4:7[J.J.S.]), kurie tikėjimu pripažino Jėzaus Kristaus atpirkimą, ir dėl to tapo priimtini aukai Dievui, paskaitant juos tobulais.

KRIKŠTAS Į MIRTĮ

Tikrasis krikštas yra pasinėrimas į mirtį. Pasinerti į vandenį yra labai gražus tikrojo krikšto simbolis. Apaštalas Povilas aiškina tikro Bažnyčios krikšto reikšmę: **“Argi nežinote, jog mes pakrikštyti Jėzuje Kristuje, buvome pakrikštyti Jo mirtyje? Taigi krikštu (panardinimu) mes esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Kristus buvo pri-**

keltas iš numirusių Tėvo šlove, taip ir mes gyventume naują gyvenimą. Jei esame suaugę Jo mirties paveikslu (panardinimu), būsime suaugę ir Jo prisikėlimo" paveikslu, (Rom 6:3-5[K.B.]). Todėl yra labai aišku, kad krikštas (panardinimas) vandenyje yra paveikslu pilno pasišventimo iki mirties. Krikšto pradžia laikoma nuo to momento, kai tikėjimu išteisintas ir pripažinęs Jėzaus auką, žmogus pašvenčia - atiduoda savo valią Dievui. O jeigu nori neprarasti pažadėtų palaimų karalystėje, Dievo valiai reikia būti pasišventus net iki mirties. Apie tai kalbėjo ir mūsų Viešpats: **"Bet Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir kaip esu slegiamas, kol tai išsipildys!"** (Lk 12:50 [K.B.]). Jordano upėje Jis buvo panardintas ankščiau, o čia kalbėjo apie savo krikštą mirtyje. Jo valia jau buvo palaidota, Jis buvo paklusnus Dievo valiai - Jo Plano vykdymui. Kuomet atėjo sunkios valandos Getsemanės sode ir Golgotoje, Jis troško iki galo užbaigti savo auką.

Apie šį krikštą Jėzus kalbėjo ir dviems savo mokiniams, kurie Jo Karalystėje norėjo sėdėti vienas Jo dešinėje, o kitas Jo kairėje, kaip skaitome: **"Prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas ir kreipėsi: Mokytėjau, mes norime, kad padarytum mums viską, ko tik prašysime. Jis sakė: Ko norite, kad jums padaryčiau? Jie tarė: Leisk mums sėdėti vienam tavo dešinėje, kitam - kairėje, Tavo šlovėje! Jėzus jiems atsakė: Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš geriu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš krikštijamas? Jie sakė: Galime. Jėzus jiems tarė: Tiesa, taurę, kurią Aš geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo Aš krikštijamas, jūs irgi būsite pakrikštyti. Bet vietą savo dešinėje ar kairėje ne Aš duodu, - tai bus tiems, kuriems paskirta"** (Mr 10:35-40 [K.B.]). Jėzus čia kalbėjo apie krikštą mirtyje, tuo nurodydamas, kad niekas negali tikėtis būti Karalystėje, jeigu nebus krikšto mirtyje dalininku (Mt 20:22). Apaštalo Povilo krikšto paveikslo išaiškinimas pilnai sutampa su mūsų Viešpaties išaiškinimu.

Kai kam gali atrodyti, kad tai dvi krikšto dalys - viena vandenyje, kita mirtyje. Tačiau iš tikrųjų yra vienas krikštas. Panardinimas vandenyje yra tik tikro krikšto mirtyje simbolis arba šešėlis. Jeigu yra šešėlis, yra ir daiktas. Jį apšvietus stipria šviesa krenta šešėlis. Mums reikia atskirti daiktą nuo šešėlio ir suprasti jų tarpusavio ryšį, sudarantį "vieną krikštą". Pamokytas Dievo vaikas supranta skirtumą. Apaštalas tas dvi krikšto dalis mato kaip "vieną krikštą". Abejojame ar tie, kurie nesupranta tikrojo krikšto, gali gerai suprasti šešėlį arba simbolį, kad įvertintų juos kaip "vieną krikštą".

Tikrasis krikštas ir tikėjimas Kristumi yra

svarbiu ir reikšmingu žingsniu norint turėti dalį Karalystėje. Nes tik tie, kurie Evangelijos amžiuje bus ištikimi iki mirties, taps Abraomo palikuonimis. Per juos bus suteiktos tūkstantmetinės palaimos visiems žmonėms, kurie dabar yra neišrinkti. Visai nesistebime, kad kai kurie tikru krikštu laiko krikšto šešėlį (panardinimą), dėl to jį padarė narystės žemiškose bažnyčiose ženklui. Tai yra natūrali klaida. Tačiau tie, kurie supranta tikrą krikštą, o nevertina krikšto simbolio, turi ištirti save ir įsitikinti ar jų pačių valia tikrai yra mirusi ir palaidota kartu su Kristaus valia.

AR KRIKŠTAS VANDENYJE YRA BŪTINAS?

Jei kas nors paklaustų, sakydamas: *"Esu visiškai pasišventęs Dievui, net iki mirties, ar vandens krikštas man yra būtinas? Argi Viešpats atstumtų mane dėl tokio menkniekio, kaip krikšto - išorinio ženklo?"*

Nepamirškime, kad Dievas mūsų neverčia tapti Jam paklusniais, kurie sekame Jėzaus pėdomis. Dabar yra tas laikas, kada tikintieji didelės Dievo malonės dėka turi galimybę aukoti Dievui savo valią ir viską ką žmogus gali turėti. Tai laikas, kai Dievas noriai priima per Kristų tuos, kurie paveda Jam save, savo laiką, tapdami Jėzaus pasekėjais. Jiems Jis žada aukštą apdovanojimą.

Tie, kurie taip supranta, žino, kad pasišventusiems Dievas ne įsako, kaip žydams, nes jie **"ne Įstatymo, bet malonės valdžioje"** (Rom 6:14[K.B.]). Žydų simboliniai namai buvo *tarnų namai*, o tarnams yra normalu įsakinėti. Bet jei priklausome *"sūnų namui"*, Dievas su mumis elgiasi kaip Tėvas su savo sūnumis. **"Mozė buvo ištikimas visuose Jo namuose kaip tarnas, kad paliudytų tai, kas ateity turėjo būti pasakyta. O Kristus kaip Sūnus viešpatauja Jo namuose, tie namai esame mes, jei pasitikėjimą ir vilties pasigyrimą išsaugosime iki galo"** (Žyd 3:5,6 [K.B.]). Tikrieji sūnūs turi paklusnumo dvasią - sūnų dvasią. Jiems nereikia įsakinėti ar jų bauginti, nes jie žodžiuose ir veiksmuose, dideliuose ir mažuose reikaluose taria: **"Man patinka vykdyti Tavo valią, mano Dieve; Tavo Įsakymas yra mano širdyje"** (Ps 40:8 [K.B.]). Jų paklusnumas Dievui, pagarba ir visko išsižadėjimo kaina niekada jiems nebus per didelė.

Kiekvienas Dievui pasišventęs žmogus, kuris ištikrųjų atsisakė savo valios, priimdamas Dievo valią ir yra pakrikštytas tikruoju, širdies krikštu, visada bus paklusnus Dievo valiai, kad tai paliudyti vandens krikštu. Prisiminkime, kad paklusnumas mažuose dalykuose gali būti geresniu išbandymu negu paklusnumas dideliuose. Jeigu šėtonas Ievą būtų mėginęs palenk-

ti piktžodžiavimui prieš Dievą, jam nepasisiektų. Jeigu būtų bandęs įteigti Ievai, kad ji užmuštų Adomą, jam taip pat nepasisiektų. Todėl išmėginimas visai mažuose dalykuose yra geriausias mūsų paklusnumo ženklas. Taip ir Dievas mažais dalykais išbandė mūsų meilę, atsidavimą ir paklusnumą. Panardinimo simbolika yra vienas tų mažų dalykų. Dievas yra nusprendęs: **“Kas ištikimas labai mažame dalyke, tas yra ištikimas ir dideliame, ir kas neteisingas labai mažame dalyke, tas yra neteisingas ir dideliame** (Lk 16:10[A.J.]).

BIBLIJINĖ VANDENS KRIKŠTO FORMA

Graikų kalba yra aiški ir konkreti, todėl geriausiai tinka Dievo tiesų perteikimui. Kalbos lankstumą galime vertinti pagal panašios reikšmės graikiškų žodžių įvairovę: *ῥαντίζω*^{1*} [rhantizō] nuo žodžio *ῥαίνω* [rhainō], reiškia pašlakstyti, apvalyti. *Χέω* [cheō], reiškia išpilti. *Λούω*^{2*} [louō], reiškia prausti, maudyti. *Νίπτω*^{3*} [niptō], reiškia mazgoti kūno dalį. *Βάπτω*^{4*} [baptō], reiškia panardinti, paskandinti, užpilti iki padengimo. *Βαπτίζω*^{5*} [baptizō], reiškia suvilginti, panardinti, užlieti iki padengimo, (pavartotas lietuvių kalboje žodis krikštyti neatitinka graikiško žodžio reikšmės v.p.). Žodį *βαπτίζω* [baptizō] mūsų Viešpaties ir Apaštalai vartojo vandens krikšto apeigoms apibūdinti, sekant Dievo Avinėli. Iš to žodžio reikšmės, lyginant su visomis kitomis reikšmėmis yra aišku, kad nepakanka pašlakstymo ar užpylimo, ar numazgojimo kurios nors kūno dalies, bet būtinas pilnas viso kūno panardinimas.

Anglų kalbos žodis “baptize” atitinka graikų kalbos žodžiui “baptizo”, kurį žodynų redaktoriai aiškina: Liddeli ir Scott - merkti, panardinti vandenyje; Thayeras - merkti, kelis kart panardinti; Abbott Smith - merkti, panardinti į gylį; Begsteras - sumerkti, panardinti; Robinsonas - sumerkti gilyn, panardinti; Greenfieldas - panardinti gilyn; Cremeras - panardinti; klasikinis graikų žodynas - keletą kartų merkti, panardinti.

Kai kas mano, kad kalėjimo sargo atveju, kai jis įtikėjęs tuojau pat buvo pakrikštytas (Apd 16:33), jo krikštas negalėjo būti atliktas panardinimo būdu, nes nei jis, nei jie negalėjo tuo tikslu išeiti iš kalėjimo. Tačiau kaip tik

Vertėjo pastabos

1* - Žyd 9:13,19,21; 10:22.

2* - Jn 13:10; Apd 9:37; 16:33; Žyd 10:23; 2Pt 2:22 Apr 1:5.

3* - Mt 6:12; 15:2; Mk 7:3; Jn 9:7,11,15; 13:5,6,8,10,12,14; 1Tim 5:10.

4* - Lk 16:24; Jn 13:26; Apr 19:13.

5* - Mt 3:6,11,13,14,16; 20:22,23; 28:19. Mk 1:4,5,8,9; 6:14; 7:4; 10:38,39; 16:16. Lk 3:7,12,16,21; 7:29,30; 11:38; 12:50. Jn 1:25,26,28,31,33; 3:22,23,26; 4:1,2; 10:40. Apd 1:5; 2:38,41; 8:12,13,16,36,38; 9:18; 10:47,48; 11:16; 16:15,33; 18:8; 19:3,4,5; 22:16 Rom 6:3; 1Kor 1:13,14,15,16,17; 10:2; 12:13; 15:29; Gal 3:27.

buvo kitaip, jiems ir nereikėjo išeiti, nes, kaip dabar žinome, tuo laiku kalėjimuose buvo vandens telkiniai prausimuisi, kurie labai tiko vandens krikšto, panardinimo apeigoms. Prisiminime ir apie Joną Krikštytoją, kur jis krikštijo: **“Taip pat ir Jonas krikštijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo daug vandens ir žmonės ten ateidavo ir buvo krikštijami”** (Jn 3:23 [K.B.]). Jeigu Jonas tik šlakstytų atsivertusius žmones, tai neturėtų reikšmės ar yra daug vandens. Panašu, kad tai buvo Jordano užutėkis.

Visi Rašto tyrinėtojai sutaria, kad ankstyvojoje Bažnyčioje vandens krikštas buvo atliekamas panardinimo būdu. Tačiau nuo trečiojo amžiaus pradžios prasidėjo didelė sumaištis krikšto ir kitais klausimais. Kai kurie visą krikšto reikšmę siejo tik su jo atlikimo būdu. Vieni tvirtino, kad panardinti reikia net tris kartus, **“Vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios”**, visai nesuprasdami, kad “vardan” reiškia Jo įgalioti. Kiti tvirtino, kad, kaip mirštančio mūsų Viešpaties galva pasviro į priekį, taip ir panardinimas turi būti veidu. Kai kurie reikalavo, kad krikštijami turi būti beveik nuogi, taip kaip mirė mūsų Viešpats. Dar kiti pateko į kitą kraštutinumą, sakydami, kad nors vandens krikšto forma yra svarbi, tačiau didelės reikšmės neturi, todėl patogumo dėlei panardinimą pakeitė užpylimu šlakelio vandens. Ši krikšto forma su laiku tapo tradicine Romos katalikų bažnyčioje, o iš ten perėjo ir į protestantizmą. Visos šios nebiblijinės krikšto formos atsirado dėl to, kad buvo prarastas tikro krikšto supratimas.

Net jeigu nežinotume, kaip darė ankstyvoji Bažnyčia, ir jeigu būtų visai neaišku ir negalėtume nustatyti, koku būdu Apaštalai krikštijo vandens krikštu ar pašlakstydami, ar užpildami, ar panardindami, tai vis vien galėtume aiškiai suprasti, kuris būdas atitinka tikrojo krikšto simboliką (tai yra mirtį, ir palaidojimą su Kristumi). Analizuodami vandens krikšto formas, rastume tik vieną, kuri simbolizuoja mirtį su Kristumi - panardinimą. Kitos formos nepa- rodo nutarimo būti mirusiu sau ir pasauliui, nei prisikėlimo naujam gyvenimui. Pilno panardinimo forma yra mirties ir prikėlimo aiški simbolika. Užpilant keletą lašelių vandens, o jeigu ir daugiau pilant ant viso kūno nesimbolizuoja mirties ir palaidojimo su Kristumi.

Vieną kartą panardinant, nugara į vandenį, Kristaus vardu, taikliai simbolizuoja palaidojimą. Tas, kuris atlieka simbolinį krikštą vandenyje, simbolizuoja mūsų Viešpatį, o tas, kuris eina, kad būtų krikštijamas, parodo, kaip jis širdimi eina prie Viešpaties. Tuo mes paliudijame, kad patys negalime tapti mirusiais sau ir pasauliui, todėl einame prie Viešpaties rankų. Jo prašydami, kad priimtų mūsų valią, ir tai parodome šiuo veiksmu. Jeigu mūsų valia bus

atiduota, Jis simboliškai palaidos mirtyje, o mūsų gyvenime duos atitinkamus išbandymus, bausmes, pabarimus ir pagalbą, kad įvykdytume savo pasišventimo pažadą. Kai tokiu būdu parodome, kad atsižadame savo valios, mus švelniai nuleidžia į vandenį. Vandenyje tampame bejėgiais, o tai pilnas vaizdas mūsų bejėgiškumo mirties stovyje. Kai mus vėl pakelia ir mes atsisojame ant savo kojų, suprantame, kad mums šiuo vaizdu parodoma tai, ką Viešpats mums pažadėjo - tinkamu metu savo galia pažadinti mus iš mirties miego.

Nebandome kam nors primesti savo nuomonės, tačiau teigiame, kad panardinimas yra labai taikli simbolika, kurią įsteigė pats Viešpats. Kas gi kitas galėtų duoti tokį pilną vaizdą krikšto mirtyje su Kristumi?

KAS GALI BŪTI PAKRIKŠTYTAS?

Mūsų Viešpats pirmiausiai įgaliojo mus mokyti Evangelijos, o tik po to krikštyti tuos, kurie tikės Viešpačiu, pripažindami Jį savo Atpirkėju ir priims Evangelijos pakvietimą tapti Jo pasekėjais. Apaštalai elgėsi pagal šį nurodymą: **“Todėl eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan (įgalioti) Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios”** (Mt 28:19[A.J.]). **“Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerkta”** (Mk 16:16[K.B.]). Niekur Evangelijose neužsimenama, kad Apaštalai būtų krikštiję netikinčius, ar kūdikius, ar protiniai nesveikus. Tiesa, yra paminėta, jog buvo pakrikštyti “namiškiai”. Kai kurie tomis eilutėmis remdamiesi tvirtina, kad tų namiškių tarpe galėjo būti ir kūdikių, ir jie galėjo būti pakrikštyti, nors tokios užuominos Rašte nėra. Atsakome: Kai kuriose šeimose yra protiniai nesveikų, kitose vienas ar daugiau netikinčių, taigi, ar galime be įrodymų tvirtinti, jog Apaštalai, nekreipdami dėmesio į Viešpaties nurodymus, krikštijo netikinčius? Jokių būdu! Daug išmintingesnė yra ta nuomonė, kad tuo keletu atvejų, kai rašoma apie namiškių krikštą, minimi tik tie namiškiai, kurie buvo įtikėję. Pakanka pasakyti “namiškiai” ir dėl to niekam nekiltų abejonė, kad tarp tų namiškių būtų kūdikis, ar vaikas, kuris dar nesuvokia ir negali tapti tikinčiuoju.

Daugelis tų, kurie krikštą atlieka pašlakstymo būdu net neprotaujantiems (dėl to netikinčiams) kūdikiams, mano, kad vandens krikštas yra durys į Kristaus Bažnyčią, todėl nelaiko nariais tų, kuriems neatlikta ši apeiga, vadinama krikštu. Jie mano, kad kūdikiai, tapę jų bažnyčių nariais, bus išgelbėti nuo amžinų kančių. Yra tiesa, kad ši, kaip ir visos kitos viduramžių doktrinos, mūsų laikais netenka įtakos žmonėms, nors kai kurie tėvai dar tebetiki, kad jų kūdikiai, jei numirtų nekrikštyti, kentėtų amžinas kančias, kadangi buvo nepašlakstyti Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu.

Pateiksime vieną pavyzdį, kaip dvasiškija pasinaudojo šia klaida, lyg turėdama galią teisti. Vieno kūdikio tėvai nesutarė su pastoriumi dėl bažnytinių mokesčių ir dėl susirinkimo lankymo. Kūdikiui rimtai susirgus, tėvas ir motina daug kartų maldavo abejingą, klystantį, samdomą ganytoją, kad atėjęs pašlakstytų jų kūdikį ir taip išgelbėtų nuo amžino pasmerkimo, kaip jis pats mokė. Tačiau pastorius atsisakė, sakydamas, kad jie verti tokios bausmės. Tėvai stengėsi surasti kitą pastorį, ačiū Dievui, rado pačiu laiku. Jis nuramino juos dėl to rūpesčio, kuriam nebuvo jokio pagrindo.

KAS GALI KRIKŠTYTI?

Šventasis Raštas nenurodo jokio apribojimo tiems, kas negalėtų vandenyje krikštyti tikinčiųjų, nors visada tik pasišventę Dievui buvo įpareigoti mokyti, o taip pat ir krikštyti. Kuris eina prie krikšto, reikia, kad jis tikėtų ir suprastų Tiesą. Kartais būna, kad tas, kuris eina prie krikšto, Tiesos žiniomis gali lenkti tą, kuris pasitarnauja krikštui. Taip buvo Jėzaus ir Jono atveju: **“Jonas Jį atkalbinėjo: Aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane! Bet Jėzus jam atsakė: Ši kartą paklausyk! Taip mudviem dera įvykdyti visą teisumą. Tada Jonas sutiko”** (Mt 3:14,15 [K.B.]).

Visi, kurie yra įgalioti mokyti žmones, lygiai tiek yra įgalioti ir krikštyti. Tas įgaliojimas plačiąja prasme liečia kiekvieną tikrą Kristaus pasekėją, pagal pakvietimą tarnystei su visais nurodymais: **“Eikite tad ir padarykite mokytiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan (įgalioti) Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami juos laikytis visa, ką aš esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos”** (Mt 28:19 [A.J.]). **“Pašventink juos savo tiesa! Tavo žodis yra tiesa. Kaip Tu mane siuntei į pasaulį, taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį... Ne tik už juos meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės. Kad pasaulis įtikėtų, jog Tu mane siuntei”** (Jn 17:17-21 [K.B.]). Geriausiai būtų, kad krikštui pasitarnautų susirinkimų ar vietinio susirinkimo vyresnieji.

KRIKŠTO SIMBOLIO ATLIKIMO BŪDAS

Panardinimas, kuris simbolizuoja palaidojimą, turi būti atliekamas nardinant nugara. Tam reikalui vandens gylis yra geriausias, kai yra šiek tiek giliau juosmens. Krikštas neturėtų būti slapas, nes tai yra viešas tikėjimo išpažinimas. Tačiau viešumas turėtų būti tik tikinčiųjų tarpe, o ne pasauliečių. Nors krikšto simbolis negali būti paslėptas nuo pasaulio, tačiau paskelbti plačiau, nei tikinčiųjų tarpe, nereikia. Šis momentas yra iškilmingas ir labai svarbus tikintiesiems, kurie supranta jo gilią reikšmę, o tie, ku-

rie ne Dievo ieško, bet žingeidumo vedini eina, yra nepageidaujami. Žingeidumo remti nereikia.

Kai kurie mano, jei Jonas ir Viešpaties mokiniai viešai krikštijo Jordano upėje, tai ir visi kiti turėtų būti krikštijami upėje, daugelio žmonių akivaizdoje. Tačiau prisiminkime, kad visa Izraelio tauta pagal Įstatymo Sandorą buvo Dievo bendrija. Daugybės žmonių dalyvavimas reiškė Dievo bendrijos dalyvavimą pagal Įstatymo Sandorą. Jeigu kalbėsime apie Jordano upę, tai Jonas ir Viešpaties mokiniai ją pasinaudojo todėl, kad tai buvo patogiausia vieta jų tarnystei. Jeigu upė yra svarbi sudėtinė dalis, tai ar mums nereikėtų būtinai pasinaudoti ta pačia upe - Jordanu?

Atkreipkime dėmesį: Kai eunuchas įtikėjo ir buvo pakrikštytas, tai dalyvavo tik Pilypas (Apd 8:29-38). Kai kalėjimo sargas įtikėjo, tai buvo pakrikštytas ne upėje, o kalėjimo vandens saugykloje (Apd 16:33). Taip pat žinome, kad pirmų dviejų amžių šventyklų griuvėsiuose buvo atrastos vandens saugyklos, skirtos krikštyti panardinant.

Nuo ankstyvosios Bažnyčios bei Apaštalo neturime paliktos krikšto metu kartojamų žodžių formulės. Tuo parodoma, kad ištartų žodžių reikšmė yra mažiau svarbi už vandens krikšto atlikimą ir jo reikšmę. (Apd 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Rom 6:3; 1Kor 1:13). Manome, kad krikštijama buvo Viešpaties Jėzaus vardu, (Jo įgalioti) tai pasakius žodžiu. Buvo tariami ir Viešpaties nurodyti žodžiai: **“Krikštydami (panardinami) juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios”** (Tėvo ir Sūnaus valia). Tų žodžių reikšmė yra tokia, kad tikintieji panardinimu atsisako savo valios, o priima Dievo valią iki savo mirties ir yra priimami kaip tapę Jo žmonėmis vardan, arba pagal įgaliojimą Tėvo, per Sūnaus atpirkimo nuopelnus, suteikiant Šventosios Dvasios Tiesą.

ATSAKYMAI Į KLĀUSIMUS APIE KRIKŠTĄ

“KĄ TIKISI LAIMĖTI TIE, KURIE KRIKŠTIJASI VIETOJ MIRUSIŲJŲ?” (1Kor 15:29[Č.K.])

Klausimas: Ką reiškia Apaštalo Povilo žodžiai? “Antra vertus, ką tikisi laimėti tie, kurie krikštijasi vietoj mirusiųjų? Jei iš viso mirusieji nebus prikelti, tai kam gi jie krikštijasi už juos?” (1Kor 15:29[Č.K.]).

Atsakymas: Daugelis šio išsireiškimo nesupranta. Kurie atmeta vandens krikštą, šios eilutės išaiškinti negali, nepaneigę Apaštalo Povilo įkvėpimo. Tie, kurie krikštija pašlakstydami arba užpildami vandens, šioje eilutėje nemato loginio ryšio. Net ir daugelis tų, kurie krikštija panardinami, nesupranta šios eilutės. Minties gylį, grožį ir jėgą galime pastebėti tik tada, kai suprantame tikrą krikštą į mirtį dėl savo asmeninės valios ir pasaulio valios, o atgijimą Dievo

valios pildymui. Panardinimas vandenyje yra to viso atitinkančiu simboliu, suprantant Dievo ketinimą gelbėti Bažnyčią ir pasaulį.

Viduramžiais, blogai supratę šią eilutę, pradėjo krikštytis vieni vietoje kitų. Jei kurių artimieji numirdavo nekrikštyti, tai kiti krikštydavosi vietoje jų. Jeigu gerai suprantame tikrąjį krikštą, tai iš karto suprasime, kad vienas asmuo negali pasišvesti už kitą, taip kaip ir savo gyvybės negali perleisti kitam, nei žemiškos, nei dvasiškos.

Šiame skyriuje (12-28 eil.) Apaštalas aiškina prikėlimą iš mirusiųjų. Perskaitę suprantame, kad korintiečių susirinkime buvo aštriai svars-tomas šis klausimas. Penkioliktojo skyriaus 29-ta eilutė Apaštalas nori atkreipti jų dėmesį, jog jie visi yra pakrikštyti arba simboliškai parodę, jog yra mirę su Kristumi. Todėl, netikint mirusiųjų prikėlimu, krikštas jiems būtų neišmintingas veiksmas, tuo labiau jeigu tikėti jų naująja teorija, jog mirusieji nebus prikelti. Bet ištikrųjų jie pasišventė su Kristumi į mirtį: **“Vienoje Dvasioje mes visi buvome pakrikštyti (panardininti) vienam kūnui sudaryti, žydai ar graikai, vergai ar laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia”** (1Kor 12:13[A.J.]). **“Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug sąnarių, o visi tie kūno sąnariai, kad ir gausūs būdami, sudaro vieną kūną, taip yra ir su Kristumi”** (1Kor 12:12 [A.J.]). Krikštu tikintieji parodo, jog yra pasiruošę net kentėjimams su Kristumi ir pasiruošę gerti Jo aukos “taurę”: **“Taurę, kurią Aš geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo Aš esu krikštijamas, jūs būsite krikštijami”** (Mr 10:39 [A.J.]). Krikštas yra pasišventimo simbolis. Kristaus kūno narių pasišventimas kartu su Kristumi yra už Adomą ir visus neišrinktuosius iš jo giminės - visą mirusį pasaulį, kad turėtume viltį kartu su Kristumi dalyvauti garbingame prikėlime iš mirusiųjų.

Apaštalas tvirtina, kad krikščioniškas tikėjimas turi būti konkretus, arba jis yra, arba jo nėra. **“Nes jei mirusieji neprikeliami, tai ir Kristus nėra prikeltas, tai niekavertis yra jūsų tikėjimas, tai jūs tebesate savo nuodėmėse. Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę”** (1Kor 15:16-18[A.J.]). Jeigu taip būtų, tai žūtų ne tik užmigusieji Kristuje, bet ir visi kiti žmonės. Nebūtų jokios prikėlimo vilties nei Bažnyčiai, nei per Bažnyčią - pasauliui. Tuomet ištikrųjų, dėl ko Bažnyčiai reikėtų pašvesti savo gyvybes mirčiais? Bažnyčios nariai buvo pakrikštyti mirtyje su Kristumi, pakrikštyti mirštančių ir mirusių žmonių dėlei, kad savu laiku, po pirmo prikėlimo, galėtų su Juo gyventi ir karaliauti, laiminant pasaulio žmones. **“Jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai. Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai, jeigu tik su Juo kenčiame, kad su Juo būtume pašlovinti”** (Rom 8:17[K.B.]). **“Štai patikimas žodis: Jei mes su Juo mirėme, su Juo ir gyvensime. Jei kenčiame, su Juo ir valdysime. Jeigu mes Jo išsižadėsime, ir Jis mūsų išsižadės”** (2Tim 2:11,12[K.B.]). “Ir iš

mūsų padarei Dievui karalystę bei kunigus, ir mes viešpatausime žemėje”(Apr 5:10 [K.B.]). “Palaimintas ir šventas, kas turi dalį pirmajame prisikėlime. Šitiems antroji mirtis neturi galios; jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir valdys su Juo tūkstantį metų” (Apr 20:6[K.B.]). Jie taps Kristaus Sužadėtine, Bendrapaveldėtoja, simboline Antrąja Ieva. “Tai didelė paslaptis, - aš tai sakau, žvelgdamas į Kristų ir Bažnyčią... (Ef 5:31[K.B.]), nes sužadavau jus su vienu vyru, kad nuvesčiau jus Kristui kaip skaisčią mergelę” (2Kor 11:2[K.B.]). Kristaus Sužadėtinė, susijungusi su Antruoju Adomu - gyvybės Davėju visam pasauliui, kartu dalyvaus žmonijos atstatyme, ją gražinant į teisingumą, ir į gyvenimą. (1Kor 15:45; Iz 9:6; Mt 19:28; Iz 60:4; Gal 3:8, 16,29; Apr 22:17).

KRIKŠTAS ŠVENTĄJA DVASIA IR UGNIMI

Klausimas: Ką Jonas Krikštytojas manė, sakdamas apie Jėzų: “Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. Jo rankoje vėtyklė, ir Jis kruopščiai išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi (Mt 3:11,12[K.B.])?”

Atsakymas: Kad suprastume Jono Krikštytojo žodžius, reikia žinoti, kokiems žmonėms jis juos taikė. “Tuomet Jeruzalė, visa Judėja ir visa Pajordanė ėjo pas jį... Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų, einančių pas jį krikštytis, jis jiems sakė: ‘Angių išperos, kas perspėjo jus bėgti nuo ateinančios rūstybės?’ ” (Mt 3:5,7[K.B.]). Pas Joną Krikštytoją ėjo visų klasių žydai. Jonas, būdamas Jėzaus ir Evangelijos skelbėju, pranašiškaai nusakė tautos nepaklusnumo pasekmes - Dievo teismą: “Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių (teisinguo vaisių), bus iškirstas ir įmestas į ugnį” (Mt 3:10[C.K.]). Toliau, tęsdamas kalbą apie Jėzų, jis sakė: “Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi” (Mt 3:11[C.K.]). Dalis Jono Krikštytojo klausytojų, pripažinę Jėzų, tapo tikraisiais Izraelitais, buvo pakrikštyti Šventąja Dvasia Sekminių dieną, tačiau likusieji, kuriems jis kalbėjo, atmetė Jėzų. Kai jų, vardinių Izraelitų tautinis “namas” sugriuvo (Mt 23:37-39), jie buvo pakrikštyti ugnimi. Ugnis - tai Dievo bausmė - Dievo teismas, kuris ištiko tautą dėl Jėzaus atmetimo. Tai ne raidinė ugnis, bet Dievo rūstybės ugnis (Ez 38:19), “pavydo ugnis sunaikins” juos (Sof 3:8[K.B.]). To meto priespaudos ugnis užbaigė ir sunaikino žydų valstybingumą 69-73 mūsų eros metais.

Ta mintis yra labai aiškiai išdėstoma ir patvirtinama dvylikta eilute, tik kitais žodžiais: “Jo rankoje vėtyklė ir Jis kruopščiai išvalys savo kluoną (Taip apibūdinama Jėzaus veikla trijų su puse metų laiku, kai Jis “išvėtė” - atskyrė Izraelio tautos kviečius nuo pelų). Kviečius (tikruosius Izraelitus) surinko į klėtį (krikš-

čionišką bendriją), o pelus (kitą tautos dalį) sudegins neužgesinama ugnimi (sunaikinimu, kurio negalima išvengti, didelė religinių ir politinių kovų ugnis sunaikino žydų tautą). Taip Jonas aiškino žydų masėms, kad juos jis krikštija vandenyje, bet Jėzus juos pakrikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi. Dalis tautos buvo pakrikštyti viena krikšto dalimi, o kita tautos dalis patyrė ugnies krikštą.

Manome, kad Dievo žmonės daro klaidą melsdamiesi, kad būtų pakrikštyti ugnies krikštu. Jie nesuprasdami prašo prakeikimo, bet ne palimos. Bus labai gerai, kad Dievas jų naudai neatsakys į tokią maldą.

“GIMIMAS IŠ VANDENS IR DVASIOS”

Klausimas: Ką reiškia Jėzaus žodžiai? “Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš vandens ir Dvasios, negalės įeiti į Dievo karalystę” (Jn 3:5[K.B.]). Ar vandens krikštas yra tuo “užgimimu”?

Atsakymas: Ši Šventojo Rašto eilutė visai nemoko apie vandens krikštą, nei apie tikrą krikštą mirtyje. Ši eilutė moko apie pradėjimą ir užgimimą iš Dvasios. Čia žodis “vanduo” pavartotas simboline prasme. Vanduo yra Tiesos simbolis, kaip skaitome Biblijoje: “Kad ją (Ekleziją) pašventintų, apvalydamas vandens apiplovimu su Žodžiu” (Ef 5:26[A.J.]). “Aš apšlakstysiu jus švariu vandeniu, ir jūs tapsite švarūs. Nuo jūsų netyrumo ir nuo jūsų stabų apvalysiu jus” (Ez 36:25[K.B.]). “Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau” (Jn 15:3[K.B.]). “Trokštančiam Aš duosiu dovanai gerti iš gyvenimo vandens šaltinio” (Apr 21:6[K.B.]). Tiesos prasme apie vandenį rašoma: Žyd 10:22; 2Pet 2:17; Jud 12; 1Jn 5:6,8; Apr 12:15; Apr 22:1,17; Ez 47:1-12; Iz 12:3). Pradėjimas iš Šventosios Dvasios įvyksta per Tiesą: “Nes nors jūs ir turėtute tūkstančius auklėtojų Kristuje, tačiau nedaug tėvų, nes aš pasidariau jūsų tėvas Kristuje Jėzuje per Evangeliją” (1Kor 4:15[A.J.]). “Savo paties valia Jis pagimdė mus tiesos Žodžiu, kad mes būtume tam tikri Jo kūrinių pirmuonys” (Jok 1:18[A.J.]). “Jūs, kurie esate atgimdyti ne iš pragaištančios, bet iš nepragaištančios sėklos, gyvu ir pasiilkekančiu Dievo Žodžiu..., bet Viešpaties Žodis išlieka per amžius, o tai yra jums paskelbtas Evangelijos Žodis” (1Pet 1:23,25[A.J.]). *Graikiškas žodis Γεννάω [gennaō], bei iš jo kilę žodžiai, kartais verčiami “pradėtas”, o kartais “gimęs”. Nors šis žodis apima abi reikšmes, bet verčiant priklauso nuo konteksto reikšmės. Abi šios reikšmės, pradėjimas ir gimimas yra šiame žodyje. Kai kalbama apie užgimimą, mintyse turime ir pradėjimą, kai kalbama apie pradėjimą, jau suprantame gimimą, kuris neįvyksta be pradėjimo. Kuomet veiksny, kuriam taikomas šis žodis γεννάω [gennaō] yra vyriškos giminės, tai tą žodį reikia versti “pra-*

dėtas", o kuomet moteriškos giminės -reikia versti "užgimęs". Todėl 1Jn 2:29; 3:9; 4:7; 5:1; 5:18, žodis "gennao" turi būti verčiamas "pradėtas", nes veiksnys yra Dievas - vyriškos giminės žodis. Tačiau vertimas kartais priklauso nuo veikimo būdo, neatsižvelgiant į žodžio giminę su priesaga ἐκ [ek]. Tada žodis gennao turi būti verčiamas "užgimęs", kaip tai yra Jn 3:5,6 - užgimęs iš vandens, iš kūno, iš Dvasios ("Amžių Planas" 292 psl.). Mūsų aptariamojoje elutėje Jn 3:5, žodis gennao turi dvi prasmes, todėl jis prieš žodį "Dvasios" nekartojamas. Kad aiškiau suprastume, ką Jėzus norėjo pasakyti, galime perfrazuoti taip: Jeigu kas nebus pradėtas iš Tiesos ir negims iš Dvasios, (t.y. nebus prikelti dvasišku kūnu v.p.) negalės įeiti į dangaus karalystę.

LAIŠKAS APIE KRIKŠTĄ

Šis laiškas buvo atspausdintas "The Daily Gleaner", Jamaika, B.W.I. Gerbiamasis Pone Redaktoriau: Po vyskupo Gibsono pamokslo pasipylė daug laiškų. Aptarsime vieną iš problemų. Vyskupas, kalbėdamas apie krikščionišką krikštą, panardinimą pavadino: "tai pirma tarp daugelio klaidų Jamaikoje". Norime aptarti, koks tinkamesnis krikščioniško krikšto atlikimo būdas - panardinant ar pašlakstant? Aptarkime, kas ištikrųjų skelbia klaidą. Prisiminsime keletas žinomų tyrinėtojų pasisakymus:

Graikų - anglų Naujojo Testamento vertime "Emphatic Diaglott", apie krikštą radau tokią pastabą: Krikštyti - Βάπτω [baptō], Βαπτίζω [baptizō]. "Bapto" pasikartoja tris kartus: Lk 16:24; Jn 13:26; Apr 19:13. Populiariuose vertimuose visada verčiama: panardinti, merkti. Žodis "baptizo" pasikartoja 79 kartus, iš jų 77 kartus visai neverčiama, bet rašoma originalo kalba krikštyti, žodžiu "baptize", perkeliant į anglų kalbą tą patį gaikų kalbos žodį "baptizo". Du kartus: Mr 7:4 ir Lk 11:38 išversta prausti, nepaaiškinant kokiu būdu tai daroma. Visi leksikos žinovai tą žodį verčia panardinti, o ne šlakstyti ar užpilti. Nei vienas vertėjas neišdriso tų žodžių išversti žodžiais pašlakstyti ar užpilti. Septuagintoje pavartoti trys žodžiai: apipilti, merkti, pašlakstyti: "Isipils į savo kairiosios rankos delną ir, padažęs (pamerkęs) pirštą... pašlakstys Viešpaties akivaizdoje..." (Kun 14:14,15,16 [K.B.]). Šioje eilutėje gaikiškai yra: Χέω [cheō] - apipilti, 'Ραίνω [rainō] - pašlakstyti, merkti - Βάπτω [baptō]. Dr. Alfred Plummer, akademijos Durhame dėstytojas rašo: "Žodis 'baptizo' yra daugiau pabrėžiantis negu 'bapto'. 'Bapto' reiškia suvilgau, panardinu. Iš tų, kuriems atliekamas krikščioniškas krikštas, reikalaujama atgailos ir tikėjimo. Rašte nėra nei vienos eilutės ir net užuominos, apie tai, kad būtų krikštijami kūdikiai".

Buvęs Durhamo vyskupas Dr. Handley Moule, pripažįsta: "Iš tikrųjų, Naujajame Testamente apie kūdikių krikštą nėra jokios užuominos... Taip pat yra tiesa, kad iki trečiojo am-

žiaus randame tik keletą atvejų apie kūdikių krikštą".

Žinomas bažnytinis vadovas, bažnytinės istorijos tyrinėtojas Dean Stanley sako: "Nėra abejonės, kad pirmoji krikšto atlikimo forma, į ką nurodo ir žodžio reikšmė, yra pilnas panardinimas vandenyje, kurio gylis tinka tam tikslui. Todėl, mažiausiai keturis šimtmečius kitos formos nebuvo, nebent kokie neįtikėtini atskiri li-gos atvejai".

Anglikonų bažnyčios kanauninkas H.P. Liddon, savo veikale: "Apaštalo Povilo laiško romiečiams analizė" rašo: "Apaštalo mintys yra apie suaugusių krikštą. Panardinimas vandenyje (katadusis) ir pakėlimas iš jo (anadusis), tai du pabrėžiantys tos apeigos bruožai".

Profesorius, Naujojo Testamento egzegetas Londono Karališkajame Universitete, Dr R.T. Knowling, veikale "The Expositor's Greek Testament" tvirtina: "Kontekstas ὁ ἀνέβησαν ἐκ" [anebesan ek] (Apd 8:39), įrodo, kad krikštas buvo atliekamas panardinant, ir dėl to negali būti jokios abejonės, nes tai buvo ankstyvosios Bažnyčios papročiu".

Dr. William Sanday ir dr. A.C. Headlam savo veikale "Tarptautinis kritinis komentaras" tvirtina: "Krikštas simbolizuoja keletą veiksmų... pasinėrimą - mirtį, panardinimą - palaidojimą, (mirties patvirtinimą), pakėlimą iš vandens - prikėlimą".

Durhamo anglikonų bažnyčios vyskupas Lightfoot sako: "Per krikštą po vandeniu tapote palaidoti kartu su Kristumi dėl seno aš". Ir čia pat logiškai klausia: "Jeigu krikšto forma yra panardinimas, kuriuo išreiškiama pagrindinė reikšmė, tai ar pašlakstymas ir užpylimas vandens gali būti laikoma krikštu?" - British Weekly, 1905.

Martynas Liuteris rašė: "Norėčiau, kad tie, kurie yra krikštijami, būtų pilnai panardinami vandenyje, taip, kaip atitinka šio žodžio reikšmę ir krikšto apeigos simboliką".

Jonas Kalvinas rašė: "Žodis krikštyti reiškia panardinti. Esame tuo tikri, kad ankstyvoji Bažnyčia, krikštydama taikė panardinimo būdą".

Dr. Tomas Chalmers iš škotiškos laisvosios bažnyčios sakė: "Pirmą kartą žodžio krikštas reikšmė yra panardinimas. Visuotinas krikštijimo būdas Apaštalo dienomis buvo panardinimas viso kūno po vandeniu".

Profesorius John Agar Beet, iš metodistų bažnyčios rašė: "Iš senųjų raštų po Apaštalo mirties sužinome, kad normali krikšto forma buvo panardinimas".

Anglikonų bažnyčios karalienės Viktorijos kapelionas Baptist Noel pasakė: "Esu įsitikinęs, kad apsvaistęs kiekvieną svarbų įrodymą, kuris buvo pateiktas palaikant kūdikių krikštą, kaip priedą krikščioniškuose susirinkimuose, priėjau išvados, kuri man atrodo tikra: pirma, aiškiai įrodyta, kad Jėzaus įsteigtas krikštas, tai panardinimas vandenyje, antra, panardinimas yra tikėjimo Kristumi išpažinimas".

Whitley Stokes, L.L.D. rašo: "Manau, kad kūdikių krikšto krikščionių tarpe pradžios reikia

ieškoti pagoniškų tautų tradicijose, nes ši krikšto rūšis pradžioje buvo pagoniška apsisvalymo apeiga, kurioje dalyvaudavo kaip motina, taip ir kūdikis" (THE ACADEMY, tom XLIX).

J.Russell Howden, B.D.Sauthborough pas-torius, kalbėdamas Tunbridgo Wells Didžiojoje Halėje, 1925m. balandžio 5 dieną susirinkusiems žinomiems dvasiškiams pasakė: "Kiekvieno žmogaus žodis privalo būti patikrintas Dievo Žodžiu". Jis sakė, nors klausyti jiems buvo nelabai malonu, jog: "Nei vienas kitas nu-

krypinimas nebuvo tiek žalingas, kaip mokinimas apie atgimimą per krikštą. Kai kurie galėjo būti pakrikštyti vandeniu, tačiau nebuvo pakrikštyti Šventąja Dvasia... Privalome prisiminti, kad Kristus mirė ne už vieną ar kitą žmonių grupę, bet už bedievius. Gal būt pastoviai lankantiems bažnyčias Kristus buvo reikalingas tiek pat, kaip aniems bedieviams".

Galima būtų pateikti dar daug citatų, bet parašiau ilgesnį laišką nei ketinau, todėl prašau atleisti.

PASIŠVENTIMO PAVYZDYS - ISTORIJA APIE MARIJĄ JONES IR BIBLIJĄ

NORIME pateikti įdomią ir tikrą istoriją, kaip Marija Jones išgijo Bibliją. Marija Jones buvo nuolanki ir paprasta mergaitė, kilusi iš valijiečių krašto ir gyvenusi mažiausiai apgyvendintoje Britanijos vietovėje - Lanfihangel, Merioneth grafystėje, kuri yra Šiaurinėje Valijoje.

Būtent ten 1784 metais gimė Marija Jones, Jokūbo ir Marijos Jones šeimoje. Paprasta, kukli vilnų audėjo troba, pastatyta tarp kalnų, iš kur kalnynų keliai (panašiai kaip ir šandien) vedė į retai pravažiuojamus vieškelius, per aukštus, pavojingus praėjimus, kurie beveik visą vietovę atskyrė nuo juos supančio pasaulio. Tačiau Dievo malonės dėka, Evangelija - Gera Žinia pasiekė net ir tolimiausius rajonus. Tuo metu didysis pamokslininkas Jon Vesley ėjo aštuoniasdešimt pirmus savo gyvenimo metus, o J. Whitefield, talentingas pamokslininkas, kartu su juo bendradarbiavęs Didžiosios Britanijos teritorijoje, buvo jau miręs prieš keturiolika metų. Whitefieldo pasekėjai buvo žinomi kaip metodistai - reformatai, o tarp jų buvo taip pat Jokūbas ir Marija Jones, paprasti ir uolūs nedidelio Biblijos tyrinėtojų susirinkimo nariai, kurie drauge susirinkdavo mažame, susirinkimams skirtame name, kuris buvo netoli Lanfihangelio. Mažoji Marija ten augo pažinimu ir meile Viešpačiui.

Tais laikais, buvo bloga valdžia (Jurgis trečiasis 1760 - 1820), kuri nesiūpino religiniu švietimu, tuo padarydama daug žalos. O smulkės klestėjo, turėjo pasisėkimą, užkrėsdamos visus miestus ir kaimus girtuokliavimu, tapusiu prakeikimu visam kraštui. Biblijos buvo labai brangios ir retai pasitaikančios. O žmonėms, kurie kalbėjo valijų kalba, stigo Šventojo Rašto knygų, todėl pageidavo, kad Šventas Raštas būtų išspausdintas ir jų kalba. Ir ištikrųjų, didesnėje Anglijos dalyje tada buvo beplintanti metodizmo mokslo liepsna. Evangeliją uoliai skelbė keliaujantys pamokslininkai. Žmonės dūsaudami troško teisingesnės religinės tiesos ir teisingesnio gyvenimo būdo. Tiesos skelbimo įtakos dėka, daug nuodėmė nuvargintų širdžių šioje tautoje grėžėsi į Dievą bei Kristų

kaip savo Atpirkėją. Deja, Biblijos egzempliorių skaičius pas žmones buvo per mažas. Pamokslininkai, stebėdami tą didelį dvasinės Tiesos troškulį, gana teisingai numatė, kad Viešpats ruošėsi kažkokiam dideliui darbui. Ir ištikrųjų, Biblijos tyrinėtojai, gyvenantys mūsų dienose aiškiai supranta, kad tuometinės sąlygos pranašavo "Paskirto laiko", "Pabaigos meto" pradžią (Dan 11:40; 12:4,9), ir pranašavo Viešpaties šventyklos apvalymą, nurodytą Dan.8:14-27, susijusį su didžiąja Evangelijos amžiaus Pjūtimi, kuri turės pasiekti kulminaciją priespaudos laiku. 1799 metų pradžioje įvyko staigus pažinimo bei žinių paplitimas, keliųjų, įvairių patogumų pažanga. Apie tai rašyta ir pranašystėje Dan 12:4. Ji pildosi kaskart vis platesniu mastu. Kai atėjo šis laikas, turintis aiškiai visam pasauliui pranašišką reikšmę, tuo metu tolimoje Lanfihangelio vietovėje gimė Marija Jones.

Žmonės, apsigyvenę nuošaliuose Valijos krašto slėniuose, neturėjo galimybės mokytis. Marija jaunystėje daug žinojo apie Bibliją. Ji iš savo tėvų girdėjo jos apsakymus ir, dar būdama visai jauna, dalyvavo Biblijos studijavimo susirinkimuose. Nors ji nemokėjo nei skaityti nei rašyti, tačiau buvo sumani, rimta, santūri ir atidi. Jos dėmesys buvo nukreiptas į viską, kas buvo sakoma ir daroma, o tai suteikė džiaugsmo visiems susirinkusiems garbinti Dievą. 1794 metais, dvi mylios už Abergynovo buvo atidaryta mokykla. Ten Marija, būdama labai stropi, išmoko skaityti ir rašyti. Mokyklos įkūrėjas buvo Tomas Charles, pagarsėjęs metodistų pastorius jų tautoje, gyvenęs nedideliame Balo miestelyje.

MARIJA NUTARIA ĮSIGYTI BIBLIJĄ

Už dviejų mylių nuo Lanfihangelio, ūkyje gyveno Marijai palanki Evansų šeima, kurie turėjo Bibliją. Šie žmonės labai gerai pažino Mariją, kadangi reguliariai dalyvavo bažnyčios sekmadieniniuose susirinkimuose kartu su ja. Kiekvieną šeštadienį, jei tik Marija turėdavo

laisvo laiko, būdavo kviečiama popietį apsilankyti jų namuose, kurie buvo prie duobėto kalnų kelio. Ten ji galėdavo studijuoti Bibliją ir mintinai mokytis kai kurių jos ištraukų. Vėliau ji pasakojo, kad, kai pirmą kartą vartė Biblijos puslapius, jai gimė stiprus troškimas įsigyti Bibliją. Būdama dešimties metų galutinai nusprendė šį sumanymą įvykdyti.

Ponia Evans išgirdusi apie tokį gerą apsisprendimą paskatinimui padovanojo jai gaidį ir dvi vištas. Marija padidino savo vištų būrį, kad galėtų pardavinėti kiaušinius. Taip pat žinome, kad ji laikė bites ir pardavinėjo vašką bei medų. Nors šiame neturtingame ir retai apgyvendintame rajone galimybė užsidirbti buvo labai maža, bet Marija su užsidegimu dirbo kiekvieną darbą, už kurį galėtų gauti nors šiek tiek pinigų. Tėvas jai padarė paprastą medinę dėžutę - taupyklę, kur galėtų saugoti savo santaupas. Ėjo vienas mėnuo po kito, metai po metų, o Marija su neblėstančiu kantrumu po truputį vis taupė tą nemažą pinigų sumą, reikalingą nusipirkti Biblijai.

Prireikė net šešių metų, kad esant tokioms skurdžioms sąlygoms ir tokia jauna mergaitė galėtų sutaupyti reikalingą pinigų sumą. Pagaliau, vieną dieną, šešioliktais jos gyvenimo metais, gavusi atlyginimą už kažkokį nudirbtą darbą tai gerai poniai Evans, Marija, kupina džiaugsmo, skubėjo namo pranešti, kad jau pagaliau turi reikiamą sumą pinigų Biblijai nusipirkti. Galime įsivaizduoti jos nusivylimą, kai, gerai išsiaiškinus, sužinojo, kad Valijos krašte, kur ji gyveno, spausdinto Dievo Žodžio trūkumas buvo toks didelis, kad kur beieškojo, niekur negalėjo gauti nei vieno Biblijos egzemplioriaus.

Tada ji išgirdo iš vietinio pastoriaus Viliamo Huv, kad iš Londono atėjo siuntinys su Biblijomis, adresuotas Charlesui, kuris gyveno Balo miestelyje, esančiame už 25 mylių nuo Marijos namų. Tačiau mergaitei kėlė baimę, kad visos knygos gali būti greitai išparduotos, nes norinčiųjų pirkti gali būti daugiau nei siuntinyje yra Biblijų.

Marija dėl to buvo labai prislėgta, tačiau neprarado vilties. Galvojo apie duobėtus kelius, vedančius į Balo miestelį per neapgyventą, nežinomą jai vietovę, išskyrus vos keletą jai žinomų artimų kaimų. Su baimė galvojo apie susitikimą su labai garsiu Charlesu, o dar daugiau baiminosi dėl to, kad kelionė į Balo miestelį gali būti veltui. Tačiau, nors ir nerimavo, neišsigando, ir nutarė išvykti į kelionę.

Iš pradžių Marijos tėvai priešinosi šiai jos planuotai kelionei dėl galimų pavojų ir tolimo kelio, tačiau Marijos stiprus apsisprendimas nugalėjo. Taigi, kitos dienos giedrą, gaivų pavasario rytą, 1800 metais Marija atsikėlė dar prieš pasirodant pirmiesiems saulės spinduliams, pavalgė pusryčius, duonos su pienu, po to įsidėjo truputį maisto kelionei. Meldėsi bendra šeimos malda, kaip buvo įpratę, tėvas ir

motina ypatingai prašė Dievo palaimos jaunos mergaitės tikėjimui sustiprinti ir pasisekimo jos sumanymui. Tada, apkabinusi tėvus, Marija, būdama pilna didelio noro turėti Bibliją, saulei patekėjus leidosi į tolimą kelionę. Turėjo tik vieną porą batų. Keliavo basa, o batus nešėsi sename odiniame krepšyje, kad jų nesudevėtų akmenuotame kelyje, kad galėtų juos avėti švarius, kai susitiks su ponu Charles.

Mes tiksliai nežinome kuriuo keliu ji keliavo, tačiau buvo būtina, kad keliautojai laikytųsi arti slėnių ir žemumų. Tikriausiai ji praėjo pro Abergynolvin ir keliavo toliau, vaizdingo ir gražaus Tal-y-Llyno ežero kryptimi, esančio tarp akims malonių, puikių šlaitų ir stačių, uolėtų viršukalnių. Toliau turėjo ilgai ir sunkiai kopti per rytinį didžiojo kalno Cader Idris iškyšulį, kuris vedė prie atviro slėnio, besitęsiančio šiaurės - rytų tiesia kryptimi beveik iki pat Balo miestelio.

Pamačiusi miestelį, pirmiausiai ji pusvalandį pailsėjo, pasistiprino tuo valgiu, kurį turėjo ir nusiprausė šalia kelio tekančiame upe lyje. Vėliau, malonus kaimietis davė jai puodelį gaivinančio rūgpienio su pasukomis, o kada jau priartėjo prie Balo Lak, jauna fermerio dukra pasidalino su ja vakariene ant savo namų slenksčio.

Jau buvo beveik tamsu, kada Marija labai pavargusi pasiekė Balo miestelį ir įėjo į Dovydo Edvards, metodistų dvasininko namus. Jis priėmė ją su dideliu nustebimu ir susidomėjimu. Kai nusiprausė ir pavalgė, buvo nuvesta į nedidelį kambarėlį, ten vadinamą "Pranašo kambariu".

NUSIVYLIMAS VIRTO DŽIAUGSMU

Kitos dienos rytą, tik patekėjus saulei, Marija atsikėlė, apsirengė, apsiavė batus ir buvo pakviesta į pono Charles namus. Ji buvo nuvesta į kambarį ir pasodinta priešais garsųjį dvasininką, tuo tarpu Dovydas Edvards paaiškino jų atvykimo tikslą. Paveikta jo švelnių ir malonių klausimų, Marija nugalėjo pradžioje turėtą uždumą ir nesivaržydama papasakojo visą savo istoriją, pradėdama nuo ekonomišką ūkininkavimo, taupaus audėjų šeimos gyvenimo būdo, toliau pasakojo apie Biblijos studijavimą, apie mokymąsi Abergynove, apie šešių metų darbą ir taupymą, daug ko atsižadant, apie giliai jaučiamą Biblijos stoką ir pabaigoje, apie jos dvidešimt penkių mylių kelionę iš Lanfihangel. Giliai sujaudinta, tokios jaunos mergaitės tikėjimo įrodymu, pono Charles širdis turėjo išgyventi skaudų sukrėtimą, kai pranešė pastoriui Edvards ir Marijai, kad jos kelionė yra veltui, nes visos Biblijos, kurias turėjo, jau yra išparduotos, o tos kelios, kurios liko, yra pažadėtos kitiems. Dar blogiau, leidėjai atsisakė spausdinti Bibliją valijiečių kalba. Tada Marija nuleido galvą ir prispaudė rankas prie

veido. Jos ašaros veržėsi pro pirštus ir pasakė daug daugiau, negu būtų galėję pasakyti ištarti žodžiai. Ponas Charles minutėlę atidžiai žiūrėjo į mergaitės nuleistą galvą, drebančius nuo verksmo ir kukčiojimo pečius, pažvelgė į šiurkščias, saulėje nudegusias rankas, paprastus, kasdieninius drabužėlius, jauną, stiprią mergaitę ir ašaras... Neišlaikė, staigiai pasisuko prie spintos su knygomis, ryžtingai ją atidarė ir išėmė Bibliją. Viena ranka padavė Marijai knygą, kitą ranką padėjo jai ant galvos ir palaimino. Nežinome, kam buvo skirta ta Biblija, tačiau galime būti tikri, kad ponas Charles aiškiai suprato, jog šiuo atveju būtina buvo taip pasielgti. Marija negalėjo ištarti nė žodžio, bet pro ašaras žiūrėjo su tokiu džiaugsmu akyse, kad abu vyrai turėjo pravirkti, neslėpdami ašarų. Jau po pusės valandos mūsų jauna ir laiminga didvyrė, vėl basa, išsiruošė į ilgą kelionę - į namus. Be abejonės jos jaunatviškas veidas švytėjo iš džiaugsmo, kurį pastebėjo visi. Bekeliaujant jos pavargusios kojos bei sužeistos pėdos jautė kelio duobėtumą ir nelygumą. Tačiau apie tai neišliko jokių užrašų. Vieną gerai žinome - tai džiaugsmas, kai prieblandoje sugrįžo į namus. Kokį didelį palengvėjimą pajuto tėvai, išvydę ją laimingą, kuriems ji parodė savo lobį - Bibliją. Tik po dviejų metų, 1802 metais, ponas Charles aplankė Religions Tract Society (Religinių Brošiūrų Draugiją) Londone, giliai laikydamas atmintyje tai, kad būtina į Valiją nuvežti didesnę Biblijų skaičių. Jis padarė Tarybai oficialų prašymą, pateikdamas Marijos Jones jaudinančią istoriją, taip pat papasakojo apie skurdą Valijoje, apie tikėjimą ir apie Dievo Žodžio alkį. Jo klausydami visi nuoširdūs krikščionys buvo sukręsti pasakojimo, o jų atsakymas buvo nuoširdus ir neatidėliotinas "taip". Vienas iš sekretorių Jozef Hughes entuziastiškai sušuko: *"Pone Charles, be abejo galime įkurti atitinkamą Draugiją tam tikslui, ir jei ji gali veikti Valijos teritorijoje, tai kodėl gi negalėtų išplėsti savo veiklą po visą pasaulį?"*.

Praėjo dar du pasiruošimo metai, ir jau 1804 m. kovo mėnesį buvo įkurta Britų ir Užsienio Biblijos Draugija, kuri turėjo pradinį kapitalą 700 Angl. svarų sterlingų. Po kelių metų atėjo pagalba ir pinigai, kadangi dauguma denominacijų šiame dideliame sumanyje surado bendrą darbo lauką. Draugija plėtėsi ir žydėjo, klesėjo ir plėtėsi, kol išplatino Bibliją po visą pasaulį. Buvo išsiųsta milijonai Biblijų, kurios pasiekė net tolimus regionus, kur Dievo Žodis buvo visai nežinomas.

Pranašysčių tyrinėtojams buvo tai aktyvaus susidomėjimo laikas, kadangi susidarė tinkamos sąlygos, kad galėtų prasidėti didžioji Evangelijos amžiaus Pjūtis. Pradėjo nykti nemokšiškas, tamsumas, kuris buvo viduramžiais. Uolumas ir tikėjimas Dievu atgimė. Mesijo atėjimas antrą kartą įgavo realius bruožus.

Ponas Charles mirė turėdamas 59 metus Balo miestelyje. Jo kapą ir dabar galime aplankyti mažose kapinaitėse Bal Lake. Marija Jones persikėlė į netolimą kaimą Bryncrug, ištekojo už audėjo Tomo Levis, išaugino vaikus. Ten ir mirė 1866 metais, turėdama 82 metus. Pragyveno ilgus ir palaimų pilnus metus, skelbdama kitiems Biblijos žinią, žadindama visų viltį. Jos kapas ir dabar yra kapinaitėse, virš slėnio. Ir jos gimimo vietovė išliko, nors dalinai tapo griuvėsiais. Paminklas tarp griuvėsių liudija apie jos kelionę į Balo miestelį.

Dabar pasaulyje jau yra 76 Biblijos Draugijos, tačiau didysis pradinis darbas Britų ir Užsienio Biblijos Draugijos, jos puiki pradinė darbo veikla, išleidžiant ir platinant Bibliją, tapo jau istorijos dalimi. Šių aprašytų įvykių dėka pasaulis pasikeitė. Jau perėjo į tolimesnį Dievo Plano etapą ir pasiekė paskutiniųjų dienų, blogio padaugėjimo laiką, kaip skaitome: **"Žinok, kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, nes žmonės bus savimylės, pinigų mylėtojai, pagyrūnai, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs tėvams, nedėkingi, nešventi, nemylintys, nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, šiurkštūs, nekenčiantys to kas gera, išdavikai, užsispyrę, pasipūtėliai, labiau mylintys malonumus negu Dievą"** (2Tim 3:1-4 [K.B.]). **"Pirmiausia žinokite, kad paskutinėmis dienomis pasirodys šaipūnai, gyvenantys savo geiduliais ir kalbantys: "Kur Jo atėjimo pažadas? Juk nuo to laiko, kai užmigo protėviai, visa pasilieka kaip buvę nuo sutvėrimo pradžios"** (2Pet 3:3,4 [K.B.]). Šie įvykiai turi įvykti pirmiau, nei žemėje bus įsteigta Mesijo Karalystė, kurios karštai trokštame ir meldžiame Dievą.

Džiaugiamės, kad turėjome progą pateikti nuoširdaus Dievo vaiko, mylinčio Dievą ir Bibliją, Marijos Jones pamokančią gyvenimo istoriją. Meldžiame Dievo, kad ši istorija taptų palaima ir paskatinimu daugeliui mūsų. Branginkime ir rūpestingai studijuokime Dievo Žodį - Bibliją. Taikykime sau gerus pamokinius, kad ugdytume save į Kristaus paliktą pavyzdį.

TP '85,90. BS '84,42.

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą lietuvių kalba leidžia

Biblijos tyrinėtojų draugijos leidykla

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos- Bazilėjos Laikotarpių aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpių dvasinis maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>